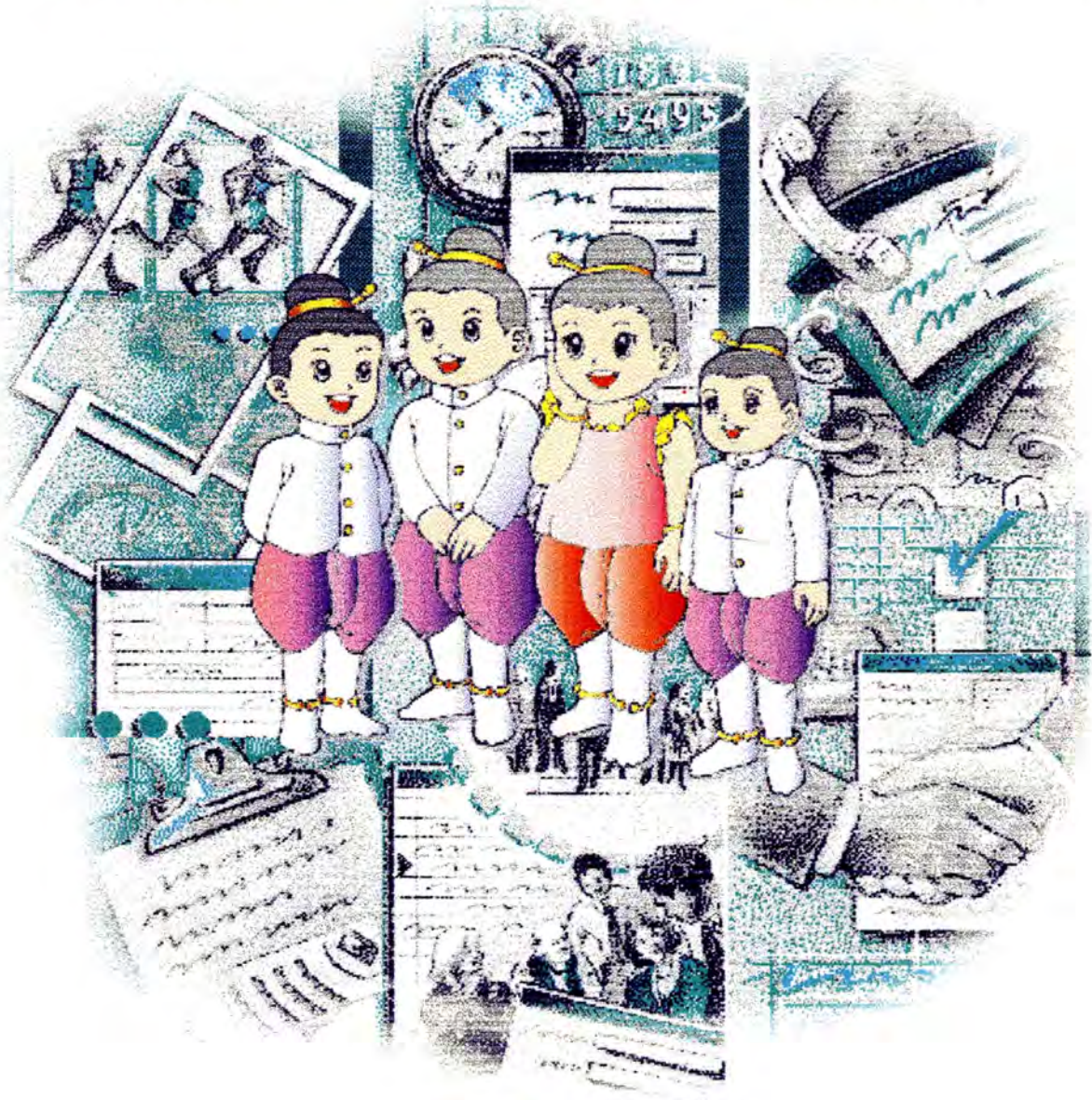


รายงานการประชาพิจารณ์

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการศึกษา และกิจการเยาวชน พ.ศ.

และการจัดตั้งกระทรวงศึกษา และกิจการเยาวชน



จัดทำโดย

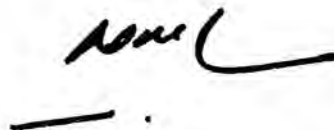
กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
และคณะกรรมการการศึกษา สภาผู้แทนราษฎร

คำนำ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระราชดำรัสเนื่องในวันกีฬาแห่งชาติ วันที่ 16 ธันวาคม 2531 ความตอนหนึ่งว่า “ในหลักการ การกีฬาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญพื้นฐาน เพื่อที่จะส่งเสริมให้ร่างกายแข็งแรง และสามารถที่จะแสดงฝีมือในเชิงกีฬาเพื่อความสามัคคี และเพื่อให้คุณภาพของมนุษย์ดีขึ้น มาเวลานี้การกีฬาก็นับว่ามีความสำคัญในทางอื่นด้วย คือ ในทางสังคมทำให้คนในประเทศชาติได้หันมาปฏิบัติสิ่งที่เป็นประโยชน์ในทางสุขภาพของร่างกายและของจิตใจ ทำให้สามารถที่จะอยู่ในสังคมอย่างอยู่เย็นเป็นสุข ทั้งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญของบ้านเมือง”

จากพระราชดำรัสที่ได้ัญเชิญมานี้ จะเห็นได้ว่า กีฬามีความสำคัญต่อการพัฒนาคนและการพัฒนาประเทศชาติอย่างยิ่ง ที่ผ่านมามีหลายหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับงานด้านการศึกษาของชาติ แต่เป็นไปในลักษณะต่างคนต่างทำ ขาดเอกภาพ ในการบริหารและจัดการและการประสานงานที่ดี ทำให้การพัฒนาการศึกษาของประเทศเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ และสิ้นเปลืองงบประมาณของรัฐกว่าที่ควรจะเป็น คณะกรรมการการศึกษา สภาผู้แทนราษฎร ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาการศึกษาของชาติดังกล่าว จึงดำเนินการยกย่องพระราชบัญญัติการศึกษาและกิจการเยาวชน พ.ศ. ขึ้น โดยรวบรวมหน่วยงานที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับด้านการศึกษาและกิจการเยาวชน มาจัดระบบการบริหารและจัดการให้มีความเป็นเอกภาพ คล่องตัว มีศักยภาพและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน สอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และได้มอบให้กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ดำเนินการจัดทำประชาพิจารณ์ขึ้น 4 ภาคทั่วประเทศ เพื่อสร้างความเข้าใจ และระดมความคิดเห็นจากประชาชนทุกสาขาอาชีพอย่างอิสระ เพื่อนำความคิดเห็นเหล่านั้นมาปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ก่อนที่จะนำเสนอพรรคการเมือง รัฐบาล และสภาผู้แทนราษฎรต่อไป

กรมพลศึกษา ในนามของคณะจัดทำรายงานการประชาพิจารณ์ร่างพระราชบัญญัติ การศึกษาและกิจการเยาวชน พ.ศ. ขอขอบคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำรายงานประชาพิจารณ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และหวังว่าข้อมูลดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติการศึกษาและกิจการเยาวชน พ.ศ. ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป



(นายสุวรรณ กุศลจรีต)
อธิบดีกรมพลศึกษา

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 เอกสารที่เกี่ยวข้อง	3
- ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ.	4
- โครงสร้างและการบริหาร	22
บทที่ 3 วิธีดำเนินการ	23
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็น	25
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	65
ภาคผนวก	68

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ด้วยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 บทที่ 5 ได้กล่าวถึงเรื่องการพัฒนาสุขภาพ โดยมีเป้าหมายที่จะพัฒนาศักยภาพคน ด้านสุขภาพ ส่งเสริมการเผยแพร่ความรู้และสร้างเจตคติที่ถูกต้องให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของการป้องกันโรค การดูแลสุขภาพกายและสุขภาพจิตของคนเพื่อสร้างความเข้มแข็งแก่ครอบครัว ลดปัญหาการใช้ความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ แก่ปัญหาสารเสพติด และพัฒนาสภาพแวดล้อมของสังคมที่เอื้อต่อการพัฒนาสุขภาพ ตลอดจนการปฏิรูประบบการบริหาร และการจัดการด้านสาธารณสุขให้มีประสิทธิภาพ โดยให้ความสำคัญกับการป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพ รวมถึงการปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยงานให้สอดคล้องกันอย่างเป็นระบบ

ที่ผ่านมา วิถีทางและนโยบายในการดำเนินงานด้านการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ของหน่วยงานต่าง ๆ ยังมีวิธีดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีความกระจัดกระจาย ขาดความสอดคล้อง ขาดการประสานงานที่ดี และบางงานมีความขัดแย้งกัน ทำให้ขาดเอกภาพและประสิทธิภาพในการบังคับบัญชา และการบริหารงาน เป็นเหตุให้เกิดความล่าช้า สิ้นเปลืองงบประมาณเท่าที่ควรจะเป็น ตลอดจนไม่สามารถแก้ปัญหาใหญ่ของชาติได้อย่างสมบูรณ์และรวดเร็ว

คณะกรรมการการศึกษา สมาผู้แทนราษฎร ได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว และเห็นว่าการจัดตั้งกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน จะช่วยพัฒนาประเทศชาติให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสม เพราะนอกจากจะสามารถช่วยรัฐแก้ปัญหาสังคม และพัฒนาศักยภาพคนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแล้ว ยังจะช่วยเสริมและบรรเทาภาระงานด้านสาธารณสุข ในเรื่องการป้องกันโรค และการส่งเสริมสุขภาพ ทางร่างกายและจิตใจของประชาชนด้วย ทั้งจะมีส่วนสำคัญช่วยลดปัญหาสารเสพติดและอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ยังสามารถแก้ปัญหากระบวนการบริหารและการจัดให้สามารถสนองวัตถุประสงค์ในการพัฒนาประเทศชาติอย่างแท้จริงด้วย

จากเหตุผลดังกล่าว คณะกรรมการการศึกษา สมาผู้แทนราษฎร จึงได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ เพื่อพิจารณาจัดตั้งกระทรวงศึกษา และคณะอนุกรรมการยกร่างพระราชบัญญัติการศึกษาและกิจการเยาวชน พ.ศ. ขึ้น และคณะอนุกรรมการ ทั้ง 2 คณะ ได้ดำเนินการเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วนำเสนอต่อคณะกรรมการการศึกษา สมาผู้แทนราษฎร

ซึ่งที่ประชุมมีมติให้ดำเนินการจัดทำประชาพิจารณ์ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ. เพื่อรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนทุกสาขาอาชีพในทุกภูมิภาค และนำข้อมูลมาประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยมอบหมายให้กรมพลศึกษาเป็นผู้ดำเนินการจัดทำประชาพิจารณ์ ครั้งนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความเข้าใจ และระดมความคิดเห็นในการดำเนินการจัดตั้งกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชน และร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ. ให้แก่ข้าราชการและประชาชน ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
2. เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนทุกสาขาอาชีพ ได้มีโอกาสมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ. และประมวลความคิดเห็นเสนอคณะกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร พรรคการเมือง รัฐบาลและรัฐสภา ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

กำหนดการจัดทำประชาพิจารณ์

- กำหนดการจัดทำประชาพิจารณ์ จำนวน 4 ครั้ง ดังนี้
1. ภาคเหนือ ณ โรงแรมเชียงใหม่ฮิลล์ จังหวัดเชียงใหม่ วันที่ 28 กรกฎาคม 2543
 2. ภาคใต้ ณ โรงแรมสำปารีสอร์ท จังหวัดพัทลุง วันที่ 4 สิงหาคม 2543
 3. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ณ สุรสมันาคาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา วันที่ 11 กรกฎาคม 2543
 4. ภาคกลาง ณ รัฐสภา กรุงเทพมหานคร วันที่ 18 สิงหาคม 2543

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ข้าราชการและประชาชนทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นในการจัดตั้งกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชน
2. ได้รับข้อมูลและประเด็นความคิดเห็นที่หลากหลาย สามารถนำไปปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ. ให้สมบูรณ์ดียิ่งขึ้น
3. การดำเนินการจัดตั้งกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชน ตามพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ. สามารถดำเนินการไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และประเทศชาติอย่างแท้จริง

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

- 1. ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน พ.ศ.**
- 2. โครงสร้างกระทรวงกีฬาและกิจกรรมเยาวชน**

ร่าง
พระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน
พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ
ของบุคคลซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 31 และมาตรา 35 ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....
มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรม
เยาวชน พ.ศ.”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ
พ.ศ. 2521

บรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งอื่นในส่วนที่
ได้บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้
พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“การกีฬา” หมายความว่า กิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหว และลีลาการเล่นภายใต้กฎกติกาอย่างเป็นระเบียบโดยมุ่งเพื่อความสนุกสนาน เป็นการพัฒนาร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม หรือเป็นอาชีพ

“การกีฬาขั้นพื้นฐาน” หมายความว่า การกีฬาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเด็ก และเยาวชนให้มีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬา สามารถเล่นกีฬาได้ และดูกีฬาเป็น มีเจตคติที่ดีต่อการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง มีคุณธรรม และจริยธรรม มีวินัย และมีน้ำใจนักกีฬา เสริมสร้างความสามารถส่วนบุคคล และการทำงานเป็นหมู่คณะและสามารถนำคุณลักษณะดังกล่าวไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

“การกีฬาเพื่อมวลชน” หมายความว่า การกีฬาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกเพศทุกวัย ทุกอาชีพ และบุคคลกลุ่มพิเศษออกกำลังกาย และเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ บุคลิกภาพ นันทนาการ เสริมสร้างความสามัคคี ช่วยป้องกัน และแก้ไขปัญหาสังคม

“การกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ” หมายความว่า การกีฬาที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เล่นกีฬา มีโอกาสพัฒนาทักษะ ชีตความสามารถ และศักยภาพในการเล่นกีฬาเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ

“การกีฬาเพื่อการอาชีพ” หมายความว่า การกีฬาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพหรือกีฬาไทยบางชนิดซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญให้เป็นกีฬาได้อย่างมีมาตรฐาน โดยการพัฒนาบุคลากร และดำเนินการด้านกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง และจำเป็นกับการประกอบอาชีพจูงใจให้องค์กรเอกชนร่วมส่งเสริมกิจการกีฬาเพื่อการอาชีพ

“มาตรฐานกีฬา” หมายความว่า ข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะ คุณภาพที่พึงประสงค์ และมาตรฐานของสนามกีฬา และอุปกรณ์กีฬาเพื่อใช้เป็นหลักในการเทียบเคียงสำหรับการส่งเสริม และกำกับดูแล การตรวจสอบ การประเมินผล และการประกันคุณภาพทางการกีฬา โดยไม่รวมถึงมาตรฐานสินค้าหรือบริการตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

“ผู้ฝึกสอนกีฬา” หมายความว่า บุคคลที่ทำหน้าที่ในการฝึกหัด พัฒนาทักษะกีฬาให้เยาวชนและประชาชน เป็นนักกีฬาซึ่งต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวง

“ผู้นำกิจกรรม” หมายความว่า บุคคลที่ทำหน้าที่ในการแนะนำ และจัดกิจกรรมการกีฬา และกิจกรรมเยาวชน ซึ่งต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวง

“นักกีฬา” หมายความว่า บุคคลที่ฝึกหัดทักษะกีฬาเพื่อการแข่งขัน เพื่อความเป็นเลิศหรือเป็นอาชีพ

“เยาวชน” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุไม่เกินยี่สิบห้าปี

“กิจการเยาวชน” หมายความว่า กิจกรรมพิทักษ์ คุ่มครอง ส่งเสริมและ พัฒนาด้านร่างกาย จิตใจ สังคม สติปัญญา คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรม ที่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับเยาวชน

“บุคลากรทางการกีฬา” หมายความว่า ครู อาจารย์ผู้สอนกีฬา ผู้ฝึกสอน กีฬา ผู้ตัดสินกีฬา กรรมการจัดการแข่งขัน ผู้นำกิจกรรมทางการกีฬา นักกีฬา และ บุคคลที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬา

“บุคลากรทางกิจการเยาวชน” หมายความว่า บุคคลที่ทำหน้าที่พิทักษ์ ส่งเสริม คุ่มครอง และดำเนินการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับกิจการเยาวชน

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ ตามพระราชบัญญัตินี้

“สภา” หมายความว่า สภาการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนแห่งชาติ

“กรรมการสภา” หมายความว่า กรรมการสภาการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน แห่งชาติ

“นายกเทศมนตรี” ให้หมายรวมถึง นายกเมืองพัทยาและนายกองค์การ ปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ ยกเว้นกรุงเทพมหานคร

“กระทรวง” หมายความว่า กระทรวงกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกีฬาและกิจกรรมเยาวชนรักษาการ ตามพระราชบัญญัติ และมีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศเพื่อปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด 1

ความมุ่งหมาย และหลักการ

มาตรา 6 การจัดการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนต้องเป็นไปเพื่อพิทักษ์ คุ่มครอง ส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศให้มีคุณภาพและมีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา สังคม คุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม มีระเบียบ มี วินัย มีความสามัคคี และมีน้ำใจนักกีฬา เป็นพลเมืองดีของชาติพร้อมที่จะร่วมกันพัฒนา ประเทศ

มาตรา 7 กระบวนการในการจัดการศึกษาและกิจการเยาวชน ต้องมุ่งเน้นสร้าง และปลูกฝังจิตสำนึกและทัศนคติที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการศึกษาและกิจการเยาวชน จัดกิจกรรม และสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการส่งเสริมและสนับสนุนกิจการการศึกษาและกิจการเยาวชนให้บุคคล และองค์กรมีส่วนร่วมในการดำเนินการส่งเสริม พัฒนา พิทักษ์ คุ้มครอง กิจการการศึกษาและ กิจการเยาวชน โดยใช้การศึกษา นันทนาการ จิตวิทยา สังคม ศิลปะ วัฒนธรรมและ ภูมิปัญญาไทย รวมทั้งการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อสร้างเสริมและพัฒนา คุณภาพของประชาชนให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและมีมาตรฐานทางการศึกษาสูงขึ้น

มาตรา 8 รูปแบบการจัดการศึกษามีสี่รูปแบบ ดังนี้

- (1) การศึกษาขั้นพื้นฐาน
- (2) การศึกษาเพื่อมวลชน
- (3) การศึกษาเพื่อความเป็นเลิศ
- (4) การศึกษาเพื่อการอาชีพ

มาตรา 9 รูปแบบการจัดการด้านกิจการเยาวชนมีสามรูปแบบดังนี้

- (1) กิจการด้านการพิทักษ์และคุ้มครอง
- (2) กิจการด้านการส่งเสริมและพัฒนาบุคลิกภาพ สุขภาพ วิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรม
- (3) กิจการด้านอื่นตามที่คณะกรรมการกิจการเยาวชนกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากสภา

มาตรา 10 ระบบการจัดการการศึกษาและกิจการเยาวชน ให้มีการกระจายอำนาจโดยมีสภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ คณะกรรมการการศึกษา คณะกรรมการ กิจการเยาวชน คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัด และอาจมีคณะกรรมการ การศึกษาและกิจการเยาวชนระดับท้องถิ่นก็ได้ ทั้งนี้ แล้วแต่ความพร้อมและความเหมาะสมของ แต่ละท้องถิ่น

มาตรา 11 บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง พึงส่งเสริมและสนับสนุนด้าน การศึกษาและกิจการเยาวชน แก่บุตร หรือบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแลตามความพร้อมของครอบครัว และตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

หมวด 2

สิทธิทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

มาตรา 12 การจัดการการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมกัน อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

บุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ ทูพพลภาพ รวมทั้งบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส รวมถึงบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดให้ได้รับการพัฒนาด้านการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนเป็นพิเศษและมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ รวมทั้งความช่วยเหลือด้านอื่น ๆ ตามความเหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 13 การจัดการกีฬาเพื่อการอาชีพ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เว้นแต่จะได้มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา 14 บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ องค์กรศาสนา สถานประกอบการ องค์กรทางสังคมอื่น ที่ส่งเสริม สนับสนุนและจัดการด้านการกีฬา มีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด 3

การบริหารและการจัดการการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

ส่วนที่ 1

สภาการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนแห่งชาติ

มาตรา 15 ให้มีสภาการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนแห่งชาติ ประกอบด้วย

- (1) รัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการสภา
- (2) กรรมการสภาโดยตำแหน่ง ได้แก่ ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ

ผู้ว่าการการศึกษาแห่งประเทศไทย ประธานคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ หรือผู้แทน

(3) กรรมการสภาผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินสิบคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ในจำนวนนี้จะต้องแต่งตั้งจากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้มีประสบการณ์ด้านการศึกษาและกิจการเยาวชน ไม่น้อยกว่าสี่คน

(4) รองปลัดกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน เป็นกรรมการและเลขานุการ

(5) อธิบดีกรมการศึกษา และอธิบดีกรมกิจการเยาวชนเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาผู้ทรงคุณวุฒิให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

มาตรา 16 สภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) เสนอนโยบายและความเห็นเกี่ยวกับการศึกษาและกิจการเยาวชนต่อคณะรัฐมนตรี

(2) เสนอแผนพัฒนาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติต่อคณะรัฐมนตรี

(3) พิจารณาคำหนดแผนหลักเกี่ยวกับการส่งเสริม และพัฒนาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติในด้านต่าง ๆ ทั้งส่วนของรัฐ และเอกชนให้สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ

(4) พิจารณากลับกรองกฎหมายและกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้

(5) เสนอรายงานสถานการณ์เกี่ยวกับการศึกษาและกิจการเยาวชนของประเทศต่อคณะรัฐมนตรีอย่างน้อยปีละครั้ง

(6) ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล

(7) ออกระเบียบหรือข้อบังคับในเรื่องอื่นใดที่จำเป็นต่อการดำเนินงานของสภา

(8) ให้ความเห็นชอบงบประมาณรายจ่ายประจำปีของกระทรวง

(9) พิจารณายับยั้งการดำเนินงานใด ๆ ที่ไม่เหมาะสมตามพระราชบัญญัตินี้

(10) ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งกรรมการการศึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการกิจการเยาวชน ผู้ทรงคุณวุฒิ

(11) ประเมินผลการดำเนินงานด้านการศึกษา และกิจการเยาวชนของประเทศ

มาตรา 17 กรรมการสภาผู้ทรงคุณวุฒิ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการสภาผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (4) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (5) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (6) คณะรัฐมนตรีให้ออก

ในกรณีที่กรรมการสภาผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งแทนนั้น อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว เว้นแต่วาระของกรรมการที่เหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน จะไม่แต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้

เมื่อกรรมการสภาผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน จนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่เข้ารับหน้าที่ ซึ่งต้องแต่งตั้งให้เสร็จสิ้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กรรมการเดิมพ้นจากตำแหน่ง

มาตรา 18 การประชุมสภาต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมสภา ถ้าประธานกรรมการสภาไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม

มติของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนนเสียง ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา 19 ให้มีสำนักงานสภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ ในสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการของสภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ

ส่วนที่ 2

คณะกรรมการการศึกษา

มาตรา 20 ให้มีคณะกรรมการการศึกษา ประกอบด้วย

- (1) ปลัดกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน เป็นประธานกรรมการ
- (2) กรรมการโดยตำแหน่งได้แก่ ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงมหาดไทยหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรมหนึ่งคน ผู้แทนสำนักงานงบประมาณหนึ่งคน ผู้แทนการศึกษาแห่งประเทศไทยหนึ่งคน ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์หนึ่งคน

(3) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินสิบคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสภา ในจำนวนนี้ให้มีผู้แทนจากสมาคมกีฬาซึ่งต้องเลือกกันเองสามคน และจากผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการศึกษาไม่น้อยกว่าสามคน

(4) อธิบดีกรมการศึกษา เป็นกรรมการและเลขานุการ
หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาผู้ทรงคุณวุฒิให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของสภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ

ให้นำมาตรา 17 และมาตรา 18 มาใช้บังคับกับวาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและการประชุมของคณะกรรมการการศึกษา โดยอนุโลม

มาตรา 21 ให้คณะกรรมการการศึกษามีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) เสนอนโยบาย แผน และมาตรฐานการศึกษาของชาติต่อสภา
- (2) พิจารณากำหนดแนวทางปฏิบัติตามนโยบายและแผนหลักในการทำโครงการหรือแผนงานเกี่ยวกับการศึกษา ตลอดจนการประสานงานติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามโครงการและแผนงานนั้น
- (3) พิจารณากลับกรองงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา
- (4) พิจารณาเสนอกฎหมายและกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้
- (5) สนับสนุนทรัพยากรในการส่งเสริมพัฒนาการศึกษา
- (6) กำกับ ดูแล ติดตามและประเมินผลการจัดการการศึกษา
- (7) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่รัฐมนตรีหรือสภามอบหมาย
- (8) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการ

ส่วนที่ 3

คณะกรรมการกิจการเยาวชน

มาตรา 22 ให้มีคณะกรรมการกิจการเยาวชน ประกอบด้วย

(1) ปลัดกระทรวงศึกษาธิการและกิจการเยาวชน เป็นประธานกรรมการ

(2) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์หนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงมหาดไทยหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขหนึ่งคน ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติหนึ่งคน อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ผู้แทนสำนักงานงบประมาณหนึ่งคน

(9) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินสิบคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสภา ในจำนวนนี้ให้มีผู้แทนองค์การเอกชนที่รับผิดชอบด้านกิจการเยาวชนซึ่งคัดเลือกกันเองให้เหลือหนึ่งคน และจากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้มีประสบการณ์ด้านกิจการเยาวชนไม่น้อยกว่าสามคน

(10) อธิบดีกรมกิจการเยาวชนเป็นกรรมการและเลขานุการ
หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาผู้ทรงคุณวุฒิให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของสภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ

ให้นำมาตรา 17 และมาตรา 18 มาใช้บังคับกับวาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และการประชุมของคณะกรรมการกิจการเยาวชนโดยอนุโลม

มาตรา 23 ให้คณะกรรมการกิจการเยาวชน มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) เสนอนโยบายและแผนเกี่ยวกับกิจการเยาวชนต่อสภา

(2) พิจารณากำหนดแผนหลักเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนในด้านต่าง ๆ ทั้งส่วนของรัฐและเอกชนให้สอดคล้องกับนโยบายเยาวชนแห่งชาติ

(3) พิจารณากำหนดแนวทางปฏิบัติตามโครงการและแผนงานเกี่ยวกับกิจการเยาวชนตลอดจนการประสานงาน ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติตามโครงการและแผนงานนั้น

(4) พิจารณากลับกรองงบประมาณที่เกี่ยวกับกิจการเยาวชน

(5) พิจารณาเสนอกฎหมาย และกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

(6) สนับสนุนทรัพยากรในการส่งเสริมพัฒนากิจการเยาวชน

(7) เสนอรายงานสถานการณ์เกี่ยวกับเยาวชนของประเทศต่อสภา

อย่างน้อยปีละครั้ง

- (8) กำกับดูแล ติดตามและประเมินผลการจัดการด้านกิจการเยาวชน
- (9) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่รัฐมนตรี หรือสภามอบหมาย
- (10) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการ

ส่วนที่ 4

คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัด

มาตรา 24 ให้มีคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัด

ประกอบด้วย

- (1) ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน
- (2) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด

นายกเทศมนตรีซึ่งคัดเลือกกันเองจำนวนสองคน ประธานองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งคัดเลือกกันเองจำนวนสองคน นายกสมาคมกีฬาจังหวัดหนึ่งคน ผู้แทนการศึกษาแห่งประเทศไทยหนึ่งคน ผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมซึ่งคัดเลือกกันเองให้เหลือหนึ่งคน และสาธารณสุขจังหวัด

- (3) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินหกคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัด

แต่งตั้ง

- (4) ผู้อำนวยการสำนักงานกีฬาและกิจการเยาวชนจังหวัดเป็นกรรมการและ

เลขานุการ

ให้นำมาตรา 17 และมาตรา 18 มาใช้บังคับกับวาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และการประชุมของคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัดโดยอนุโลม

มาตรา 25 ให้มีคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนกรุงเทพมหานคร

ประกอบด้วย

- (1) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นประธาน

(2) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ผู้แทนสภากรุงเทพมหานครซึ่งคัดเลือกกันเองให้เหลือหนึ่งคน ผู้แทนกรมการศึกษา ผู้แทนกรมการกิจการเยาวชน ผู้แทนการศึกษาแห่งประเทศไทยหนึ่งคน ผู้อำนวยการสำนักอนามัย ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

- (3) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินแปดคนซึ่งผู้ว่าราชการ

กรุงเทพมหานครแต่งตั้ง

(4) ผู้อำนวยการสำนักสวัสดิการสังคม กรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้นำมาตรา 17 และมาตรา 18 มาใช้บังคับกับวาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และการประชุมของคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนกรุงเทพมหานครโดยอนุโลม

มาตรา 26 คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัดและคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนกรุงเทพมหานครมีอำนาจและหน้าที่ต่อไปนี้

- (1) สนับสนุนส่งเสริมศึกษาและกิจการเยาวชน
- (2) เสนอโครงการส่งเสริมการศึกษาและกิจการเยาวชนต่อกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน
- (3) เสนอพิจารณาถ้อยแถลงของงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและกิจการเยาวชน
- (4) ร่วมมือกับกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชนในการดำเนินการส่งเสริมกิจกรรมด้านการศึกษา และกิจการเยาวชน
- (5) เสนอปัญหาแนวทางแก้ไขและงานด้านการศึกษาและกิจการเยาวชนต่อกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน
- (6) กำกับ ดูแล ติดตาม ประเมินผลการดำเนินงาน แผนงาน และโครงการด้านการศึกษาและกิจการเยาวชน
- (7) ปฏิบัติการอื่นตามที่กระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชนมอบหมาย

ส่วนที่ 5

บทบัญญัติที่ใช้ร่วมกัน

มาตรา 27 ให้สภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ คณะกรรมการการศึกษา คณะกรรมการกิจการเยาวชน คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัด คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนกรุงเทพมหานคร มีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่สภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ คณะกรรมการการศึกษา คณะกรรมการกิจการเยาวชน คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัด และ คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนกรุงเทพมหานคร มอบหมายแล้วแต่กรณี

มาตรา 28 ให้ประธาน กรรมการ ประธานอนุกรรมการ อนุกรรมการ และ คณะทำงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา 29 สภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ คณะกรรมการการศึกษา และกิจการเยาวชนแห่งชาติ คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชน คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัด คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนกรุงเทพมหานคร อาจเชิญบุคคลใด ๆ มาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย ความเห็นหรือคำแนะนำได้และอาจขอความร่วมมือจากบุคคลใด ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงหรือเพื่อสำรวจกิจการใด ๆ ที่อาจมีผล กระทบต่อการศึกษาและกิจการเยาวชนได้

ส่วนที่ 6

การบริหารและการจัดการการศึกษาและกิจการเยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและของ องค์กรเอกชน

มาตรา 30 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจในการบริหารจัดการด้าน การศึกษาและกิจการเยาวชนในรูปแบบต่าง ๆ ตามความพร้อม ความเหมาะสมและความต้อง การภายในท้องถิ่น ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับ และเงื่อนไขที่พระราชบัญญัตินี้ กำหนด

มาตรา 31 ให้กระทรวงมีหน้าที่ในการประสานงานส่งเสริมและสนับสนุน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้สามารถจัดการการศึกษาและกิจการเยาวชน ให้สอดคล้องกับ นโยบายและให้ได้มาตรฐาน

มาตรา 32 การจัดการการศึกษาและกิจการเยาวชน ขององค์กรเอกชนให้มีความอิสระ โดยมีการกำกับ ดูแล ติดตามและประเมินผลคุณภาพให้เป็นไปตามมาตรฐานตาม ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 33 ให้องค์กรเอกชนที่จัดการการศึกษาและกิจการกับเยาวชนสามารถ ดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและกิจการเยาวชนได้ ตามความเหมาะสมในแต่ละชนิด ประเภท และแต่ละระดับ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง โดยรัฐต้องกำหนดนโยบายและ มาตรการที่ชัดเจนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมขององค์กรเอกชนดังกล่าวด้วย

มาตรา 34 รัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อนหรือการยกเว้นภาษี และสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ในทางการศึกษาและกิจการเยาวชน แก่องค์กรเอกชนตามความเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการ ให้องค์กรเหล่านี้มีมาตรฐาน และสามารถพึ่งตนเองได้

หมวด 4

มาตรฐานด้านการศึกษาและกิจการเยาวชน

มาตรา 35 ให้มีระบบและมาตรฐานเพื่อการพัฒนาคุณภาพด้านการศึกษาและกิจการเยาวชนในทุกรูปแบบ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานด้านการศึกษาและกิจการเยาวชนเพื่อการอาชีพและการศึกษาเพื่อความเป็นเลิศในระดับชาติ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 36 ให้มีหน่วยงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพด้านการศึกษาและกิจการเยาวชนในกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชนมีฐานะเป็นองค์การมหาชนทำหน้าที่พัฒนากฎเกณฑ์วิธีการประเมินมาตรฐาน และทำการประเมินผลการจัดการการศึกษาและกิจการเยาวชน เพื่อให้มีการตรวจสอบคุณภาพของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมด้านการศึกษาและกิจการเยาวชนโดยคำนึงถึงความมุ่งหมายหลักการและแนวทางการจัดการด้านการศึกษาในแต่ละรูปแบบตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้มีการประเมินมาตรฐานของหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมด้านการศึกษาและกิจการเยาวชนทุกแห่งอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกห้าปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

มาตรา 37 ในกรณีที่ผลการประเมินมาตรฐานขององค์กรเอกชน องค์กรต่าง ๆ และสถานประกอบการตามมาตรา 14 ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมด้านการศึกษาได้ไม่ได้มาตรฐานที่กำหนด ให้สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินผลด้านการศึกษา จัดทำข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด และหากมิได้ดำเนินการดังกล่าวให้สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินผลด้านการศึกษา รายงานต่อสภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติเพื่อดำเนินการให้มีการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

หมวด 5

บุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชน

มาตรา 38 ให้กระทรวงส่งเสริมให้มีระบบ กระบวนการผลิต การพัฒนา บุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพ โดยการกำกับ และประสานให้มีสถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาให้มีความพร้อมและมีความเข้มแข็งในการเตรียมบุคลากรใหม่ และการพัฒนาบุคลากรประจำการอย่างต่อเนื่อง

ให้บุคลากรทางการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ต้องมีใบอนุญาตประกอบ วิชาชีพตามคุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และวิธีการในการออกและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบ วิชาชีพให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา 39 ให้มีองค์กรวิชาชีพการศึกษา มีฐานะเป็นองค์กรอิสระ ในกำกับ ของกระทรวง มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานวิชาชีพ การพัฒนาวิชาชีพ ออกและเพิกถอน ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ กำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณของวิชาชีพ

มาตรา 40 ให้จัดตั้งกองทุนส่งเสริมบุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชน เพื่อจัดสรรเป็นเงินอุดหนุน การริเริ่ม สร้างสรรค์ผลงานดีเด่น และเป็นรางวัลเชิดชูเกียรติ บุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชน ทั้งนี้ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด 6

ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและกิจการเยาวชน

มาตรา 41 ให้มีการระดมทรัพยากรและการลงทุนด้านงบประมาณ การเงิน และทรัพย์สินทั้งจากรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กร เอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันสังคมอื่น และต่างประเทศมาจัดการด้านการศึกษาและกิจการ เยาวชนดังนี้

(๑) ให้รัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษาและ กิจการเยาวชน โดยอาจจัดเก็บภาษีเพื่อการศึกษาและกิจการเยาวชนได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(2) ให้บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรวิชาชีพ องค์กรสังคมอื่น ระดมทรัพยากรเพื่อการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน โดยเป็นผู้จัด และมีส่วนร่วมในการจัดการด้านการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน บริจาคทรัพย์สินและทรัพยากร อื่นให้แก่หน่วยงาน สถาบันทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน และมีส่วนร่วมรับภาระค่าใช้จ่าย ทางการศึกษาและกิจกรรมเยาวชนตามความเหมาะสมและความจำเป็น

ทั้งนี้ ให้รัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่งเสริมและให้แรงจูงใจในการ ระดมทรัพยากรดังกล่าว โดยการสนับสนุน การอุดหนุนและใช้มาตรการลดหย่อนหรือยกเว้น ภาษี ตามความเหมาะสมและความจำเป็น ทั้งนี้ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา 42 ให้องค์กรควบคุมทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนที่เป็นนิติบุคคล มีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้และจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์กร ควบคุมทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ทั้งที่เป็นที่ราชพัสดุ ตามกฎหมายว่าด้วยที่ราชพัสดุ และที่เป็นทรัพย์สินอื่น รวมทั้งจัดหารายได้จากบริการขององค์กรควบคุมทางการกีฬาและ กิจกรรมเยาวชน และเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาและกิจกรรมเยาวชนที่ไม่ขัดหรือแย้งกับนโยบาย วัตถุประสงค์ และภารกิจหลักขององค์กรควบคุมทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่องค์กรควบคุมทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนที่เป็น นิติบุคคลได้มาโดยมีผู้อุทิศให้หรือโดยการซื้อหรือแลกเปลี่ยนจากรายได้ขององค์กรควบคุมทาง การกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ไม่ถือเป็นที่ราชพัสดุ และให้เป็นกรรมสิทธิ์ขององค์กรควบคุมทาง การกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

บรรดารายได้และผลประโยชน์ขององค์กรควบคุมทางการกีฬาและกิจกรรม เยาวชนของรัฐที่เป็นนิติบุคคล รวมทั้งผลประโยชน์ที่เกิดจากที่ราชพัสดุ เบี้ยปรับที่เกิดจากการ ผิดสัญญา การกีฬา เยาวชน และเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการซื้อทรัพย์สินหรือจ้าง ทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณให้องค์กรควบคุมทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน สามารถจัดสรรเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดการด้านการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนขององค์กรควบคุม ทางการศึกษาและกิจกรรมเยาวชนนั้น ๆ ได้ตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา 43 ให้รัฐจัดสรรงบประมาณแผ่นดินให้กับกระทรวงการศึกษาและกิจกรรม เยาวชน ในฐานะที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ โดยจัดสรรเป็นเงินงบ งบประมาณเพื่อการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนดังนี้

(1) จัดสรรเงินอุดหนุนทั่วไปเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับบุคคลและหน่วยงานที่ส่งเสริม สนับสนุนและจัดการด้านการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

(2) จัดสรรทุนการศึกษาและกิจกรรมเยาวชนสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ทางการศึกษาและกิจกรรมเยาวชน

(3) จัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาการศึกษาและกิจกรรมเยาวชนของรัฐและเอกชน

มาตรา 44 ให้มีระบบการตรวจสอบ ติดตามและประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการใช้จ่ายงบประมาณจัดการการศึกษาและกิจการเยาวชนให้สอดคล้องกับหลักการส่งเสริมสุขภาพพลานามัย และมาตรฐานการศึกษาและกิจการเยาวชน โดยหน่วยงานภายในและหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ตรวจสอบภายนอก

หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบ ติดตามและการประเมินผลภายในให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด 7

อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่และบทกำหนดโทษ

มาตรา 45 พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงและพระอาทิตย์ตก เพื่อขอให้บุคคลใด ๆ ให้ข้อมูล ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือตอบข้อซักถามเกี่ยวกับเยาวชน ในการนี้บุคคลนั้นต้องให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่โดยสมควร

มาตรา 46 ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวเมื่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องร้องขอ

บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 47 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 45 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 48 ผู้ใดไม่ให้ข้อมูล ชี้แจงข้อเท็จจริง หรือตอบข้อซักถามเกี่ยวกับการศึกษาและกิจการเยาวชน หรือให้ข้อมูลชี้แจงข้อเท็จจริง หรือตอบข้อซักถามดังกล่าวโดยรู้อยู่ว่าเป็นเท็จหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

บทเฉพาะกาล

มาตรา 49 ในวาระเริ่มแรกให้สภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ ประกอบด้วย

- (1) รัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการสภา

(2) กรรมการสภาโดยตำแหน่ง ได้แก่ ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย ประธานคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หรือผู้แทน

(3) รองปลัดกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน ซึ่งปลัดกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชนมอบหมาย เป็นกรรมการและเลขานุการ

(4) อธิบดีกรมการกีฬา และอธิบดีกรมกิจการเยาวชน เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ จนกว่าจะมีสภาการกีฬาและกิจการเยาวชนแห่งชาติตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 50 ในวาระเริ่มแรกให้คณะกรรมการกีฬา ประกอบด้วย

(1) ปลัดกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน เป็นประธานกรรมการ

(2) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงมหาดไทยหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรมหนึ่งคน ผู้แทนสำนักงานงบประมาณหนึ่งคน ผู้แทนการกีฬาแห่งประเทศไทยหนึ่งคน ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์หนึ่งคน

(3) อธิบดีกรมการกีฬา เป็นกรรมการและเลขานุการ

ทั้งนี้ จนกว่าจะมีคณะกรรมการการกีฬาดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 51 ในวาระเริ่มแรกให้คณะกรรมการกิจการเยาวชน ประกอบด้วย

(1) ปลัดกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน เป็นประธานกรรมการ

(2) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทยหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขหนึ่งคน ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติหนึ่งคน ผู้แทนอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลางหนึ่งคน ผู้แทนสำนักงานงบประมาณหนึ่งคน

(3) อธิบดีกรมกิจการเยาวชน เป็นกรรมการและเลขานุการ

ทั้งนี้ จนกว่าจะมีคณะกรรมการกิจการเยาวชนตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 52 ในระหว่างที่ยังไม่มีผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรมให้คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัดโดยตำแหน่งตามมาตรา 24 (2) ประกอบด้วย นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรีซึ่งคัดเลือกกันเองให้เหลือ สองคน นายกสมาคมกีฬาจังหวัดหนึ่งคน ผู้แทนการศึกษาแห่งประเทศไทยหนึ่งคน และสาธารณสุขจังหวัด จนกว่าจะมีผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

มาตรา 53 ให้บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งที่ออก ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2521 คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

.....

.....

ต้นฉบับไม่มีหน้าี่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

เป้าหมายผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์

การดำเนินงานจัดทำประชาพิจารณ์ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ. ได้ดำเนินการ รวมทั้งสิ้น 4 ครั้ง ได้แก่ ส่วนกลาง 1 ครั้ง และส่วนภูมิภาค 3 ครั้ง โดยกำหนดเป้าหมายบุคคลตลอดจนองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชาพิจารณ์ ในแต่ละครั้งประมาณ 200 - 250 คน ประกอบด้วย

1. ข้าราชการในสังกัดกรมพลศึกษา สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
2. ผู้แทนสมาคม มูลนิธิองค์กรเอกชน และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬาและกิจการเยาวชน
3. บุคลากรทางการกีฬาและกิจการเยาวชน
4. ผู้แทนนักกีฬาและเยาวชน
5. ประชาชนทั่วไป

สถานที่ดำเนินการ

1. ภาคเหนือ วันที่ 28 กรกฎาคม 2543 ณ โรงแรมเชียงใหม่ฮิลล์ จังหวัดเชียงใหม่
2. ภาคใต้ วันที่ 4 สิงหาคม 2543 ณ โรงแรมล่าป่ารีสอร์ท จังหวัดพัทลุง
3. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วันที่ 11 สิงหาคม 2543 ณ สุรสมันาคาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา
4. ภาคกลาง วันที่ 18 สิงหาคม 2543 ณ รัฐสภา กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการจัดทำประชาพิจารณ์

การดำเนินการจัดทำประชาพิจารณ์ ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. พิธีเปิดการประชุมประชาพิจารณ์
2. ชี้แจงเหตุผล ความจำเป็นและร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน โดยคณะอนุกรรมการยกร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ.

3. เปิดการประชุมพิจารณา ให้ผู้เข้าร่วมประชุมแสดงความคิดเห็น
4. แจกแบบสำรวจความคิดเห็น ให้ผู้เข้าร่วมประชุมตอบความคิดเห็นเกี่ยวกับร่าง พ.ร.บ. ดังกล่าว
5. สรุปรวบรวมประเด็นจากแบบสำรวจความคิดเห็น เสนอต่อคณะกรรมการการศึกษา สภาผู้แทนราษฎร

เครื่องมือที่ใช้ในการจัดทำประชามติ

1. ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาและกิจการเยาวชน พ.ศ.
2. โครงสร้างกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน
3. แบบสำรวจความคิดเห็น

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจความคิดเห็น

ในการจัดทำประชาพิจารณ์ ทั้ง 4 ครั้ง ได้แจกแบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ..... ให้ผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ทุกคนได้แสดงความคิดเห็นโดยอิสระ และได้รับแบบสำรวจกลับคืนมา ดังนี้

ครั้งที่ 1 ณ จังหวัดเชียงใหม่ มีผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ จำนวน 260 คน ได้รับแบบสำรวจกลับคืนมา จำนวน 223 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 85.77

ครั้งที่ 2 ณ จังหวัดพัทลุง มีผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ จำนวน 380 คน ได้รับแบบสำรวจกลับคืนมา จำนวน 314 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 82.63

ครั้งที่ 3 ณ จังหวัดนครราชสีมา มีผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ จำนวน 420 คน ได้รับแบบสำรวจกลับคืนมา จำนวน 355 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 84.52

ครั้งที่ 4 ณ กรุงเทพมหานคร มีผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ จำนวน 305 คน ได้รับแบบสำรวจกลับคืนมา จำนวน 206 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 67.54

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอ ดังนี้

ตอนที่ 1 - บทบัญญัติต่าง ๆ ในร่าง พ.ร.บ. นำเสนอในรูปแบบตารางคำนวณค่าร้อยละ

- ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม นำเสนอเป็นรายชื่อ

ตอนที่ 2 - ความเหมาะสมของโครงสร้าง ตาม พ.ร.บ.

- การแบ่งหน่วยงานและหน้าที่ นำเสนอสรุปเป็นรายชื่อ

- การจัดอัตรากำลังของแต่ละหน่วยงานนำเสนอสรุปเป็นรายชื่อ

ตารางที่ 1 แสดงความเหมาะสมของบทบัญญัติต่าง ๆ ในร่าง พ.ร.บ. การกีฬา และ
กิจการเยาวชน ตามความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ ครั้งที่ 1
ณ โรงแรมเชียงใหม่ฮิลล์ จังหวัดเชียงใหม่ วันที่ 28 กรกฎาคม 2543

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 223			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ใน ม. 4	155	69.51	68	30.49
2. ความเหมาะสมของความมุ่งหมาย ใน ม.6	201	90.13	22	9.87
3. ความเหมาะสมของหลักการใน ม.7	206	92.38	17	7.62
4. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬา ตาม ม.8	190	85.20	33	14.80
5. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดตั้ง กิจการเยาวชนตาม ม.9	199	89.24	24	10.76
6. ความเหมาะสมของระบบการจัดการ ตาม ม.10	192	86.10	31	13.90
7. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สิทธิทางการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม.12 – 14	204	91.48	19	8.52
8. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการกีฬาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ ตาม ม. 15 – 19 และ ม. 49	200	89.69	23	10.31
9. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬา ตาม ม. 20 – 21 และ ม.50	185	82.96	38	17.04
10. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 22 – 23 และ ม. 51	198	88.79	25	11.21
11. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน จังหวัด ตาม ม. 24 – 26 และ ม. 52	193	86.55	30	13.45

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 223			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
12. ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกัน ของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตาม ม. 27 – 29	219	98.21	4	1.79
13. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง การบริหารและการจัดการกีฬา และกิจการ เยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ตาม ม. 30 – 34	204	91.48	19	8.52
14. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง มาตรฐานการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 35 – 37	208	93.27	15	6.73
15. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง บุคลากรทางการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 38 – 40	217	97.31	6	2.69
16. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและ กิจการเยาวชน ตาม ม. 41 – 44	197	88.34	26	11.66
17. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนด โทษ ตาม ม. 45 – 48	192	86.10	31	13.90

จากตารางที่ 1 แสดงว่า ผู้ร่วมประชาพิจารณ์มีความคิดเห็นว่าในภาพรวมของ
บทบัญญัติต่าง ๆ ที่อยู่ในร่าง พ.ร.บ. การกีฬาและกิจการเยาวชนนั้นมีความเหมาะสมแล้ว
แต่มีบางข้อที่อยู่ในข่ายที่สมควรจะมีการปรับปรุงแก้ไข โดยพิจารณาตามลำดับจากมากไปหา
น้อย ดังนี้ คือ ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา 4 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่า
ควรปรับปรุงมากที่สุดถึงจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 30.49 (N = 223) และรองลงมาความ
เหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องคณะกรรมการการกีฬาตามมาตรา 20 – 21 และมาตรา 50 ควรมี

การปรับปรุงจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 17.04 (N = 223) ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาตามมาตรา 8 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 14.80 (N = 223) ความเหมาะสมของระบบการจัดการตามมาตรา 10 และความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่องอำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษ ตามมาตรา 45 – 48 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ มีความเห็นว่าควรปรับปรุงจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 13.90 (N = 223) เท่ากัน ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัดตามมาตรา 24 – 26 และมาตรา 52 เห็นควรมีการปรับปรุงจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 13.45 (N = 223) ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและกิจการเยาวชน ตามมาตรา 41 – 44 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 11.66 (N = 223) ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องคณะกรรมการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 22 – 23 และมาตรา 51 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 11.21 และสุดท้ายความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการด้านกิจการเยาวชนตามมาตรา 9 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.76 (N = 223)

ส่วนบทบัญญัติที่ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่ามีความเหมาะสมมากที่สุด คือ เรื่องบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกันของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตามมาตรา 27 – 29 เห็นว่าเหมาะสมจำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 98.21 (N = 223) รองลงมาคือ บทบัญญัติเรื่องบุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชน มีความเห็นว่าเหมาะสมแล้วจำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 97.31 (N = 223) บทบัญญัติเรื่องมาตรฐานการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 35 – 37 มีความเหมาะสมจำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 93.27 (N = 223) ความเหมาะสมของหลักการในมาตรา 7 มีความเหมาะสมร้อยละ 92.38 (N = 223) บทบัญญัติตามมาตรา 12 – 14 เรื่องสิทธิทางการศึกษาและกิจการเยาวชนและบทบัญญัติตามมาตรา 30 – 34 เรื่องการบริหารและการจัดการศึกษาและกิจการเยาวชนขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรเอกชน มีความเหมาะสมแล้วจำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 91.48 (N = 223) และความเหมาะสมของความมุ่งหมายในมาตรา 6 มีความเหมาะสมจำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 90.13 (N = 223)

ตอนที่ 1 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ข้อ 1 ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา 4

- ☼ คำว่ามาตรฐานที่ควรจะเป็นแต่ละระดับ
- ☼ การจัดการและบริหารการศึกษาหมายถึง
- ☼ ควรตัดคำว่า ครู-อาจารย์ออกจากความหมายของบุคลากรทางการศึกษา เพราะกระทรวงนี้ไม่ได้มีบทบาทในการจัดการศึกษาโดยตรง และยังซ้ำซ้อนสับสนกับคำว่า “ครู” ใน พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ ปี 2542

- ❖ ควรใช้ภาษากฎหมายให้ถูกต้อง เช่น อบต. คือ ประธานกรรมการบริหาร ที่ถูกควรเป็นนายกองค์การส่วนท้องถิ่น
- ❖ เพราะมีการอภิปรายมาก
- ❖ คำจำกัดข้อความ
- ❖ คำว่าเยาวชน ควรจำกัดอายุต่ำสุด – สูงสุด
- ❖ เพิ่มตำแหน่งผู้บริหารส่วนท้องถิ่น
- ❖ เพิ่มคำจำกัดความ – กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ, ผู้อำนวยการสำนักงานกีฬา และกิจการเยาวชนจังหวัด
- ❖ ตัดคำว่า “และ” ออก โดยใช้เว้นวรรคแทน

ข้อ 2 ความเหมาะสมของความมุ่งหมายในมาตรา 6

- ❖ ควรเพิ่มเติมการอนุรักษ์เพื่อความเป็นไทยให้ชัดเจน
- ❖ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ไปในทางด้านกีฬา
- ❖ ไม่ควรใช้ภาษาฟุ่มเฟือย
- ❖ ไม่สอดคล้อง ม. 4

ข้อ 3 ความเหมาะสมของหลักการในมาตรา 7

- ❖ ผู้นำที่ดี
- ❖ ไม่ควรใช้ภาษาฟุ่มเฟือย

ข้อ 4 ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬาตามมาตรา 8

- ❖ รูปแบบจัดควรจะเป็นไปตามแผนพัฒนากีฬา
- ❖ ควรใช้กีฬาเพื่อสุขภาพจะชัดเจนกว่าเพื่อมวลชน
- ❖ เพิ่มกีฬาเพื่อความมั่นคง
- ❖ ควรใส่คำว่าการศึกษา
- ❖ เพื่อสุขภาพ

ข้อ 5 ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการด้านกิจการเยาวชนตามมาตรา 9

- ❖ เพื่อการแข่งขัน
- ❖ มาตรา 9 (3) ควรแยกให้แน่ชัดกว่านี้ ถึงมีข้อย่อยก็ไม่เป็นไร ที่เหลือควรเป็นหมายเหตุ
- ❖ แยกเกินไป ขาดความชัดเจน การพัฒนาเยาวชนต้องครอบคลุมทุกด้าน

ข้อ 6 ความเหมาะสมของระบบการจัดการตามมาตรา 10

- ☼ หากเป็นท้องถิ่นควรให้ อบต. มีส่วนร่วมของการจัดการด้วย
- ☼ ให้มีคณะกรรมการส่วนท้องถิ่นร่วม
- ☼ เพิ่มคณะกรรมการการศึกษา และกิจกรรมเยาวชนเขตพื้นที่การศึกษา (อำเภอ)
- ☼ นายกสมาคมผู้สื่อข่าวกีฬาในระดับประเทศ

**ข้อ 7 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สิทธิทางการกีฬาและกิจการเยาวชน
ตามมาตรา 12 - 14**

- ☼ ในมาตรา 12 – 14 ควรมี กอง มารับผิดชอบโดยตรง

**ข้อ 9 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ
ตามมาตรา 15 – 19 และมาตรา 49**

- ☼ ควรจะมีกรรมการในส่วนท้องถิ่นอยู่ด้วย
- ☼ แก้ไขคำว่าผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการหนึ่งคน เป็น ผู้แทนกระทรวงศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม หนึ่งคน (พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติใช้คำนี้)
- ☼ กระทรวงศึกษาธิการก็เป็นกระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ตาม พ.ร.บ. การศึกษา

**ข้อ 10 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชน
ตามมาตรา 2 – 23 และมาตรา 51**

- ☼ มาตรา 23 ควรเพิ่มนโยบายเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาให้เป็นไปตามแนวทาง กระทรวงกีฬาที่กำหนดและตรงเป้าหมายในอนาคต
- ☼ ปรับตำแหน่งที่มีอยู่หลายคนตาม ม. 24 ให้ใช้คำว่า “ผู้แทน” ส่วนจำนวน เห็นด้วย
- ☼ ควรให้มีกรรมการส่วนท้องถิ่นอยู่ด้วย
- ☼ แก้ไขกระทรวงศึกษาธิการ เป็น กระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ตาม พ.ร.บ. การศึกษา พ.ศ. 2542

**ข้อ 11 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษ
ตามมาตรา 45 - 48**

- ☼ ควรมีนายกสมาคมนักหนังสือพิมพ์และสื่อมวลชน
- ☼ เพิ่มคณะกรรมการอำเภอ, ตำบล

- * ควรมีกรรมการส่วนตำบลร่วมด้วย
- * เพิ่มคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนเขต พื้นที่การศึกษา
- * ควรเพิ่มระดับอำเภอและตำบล
- * (2) เป็นประธานบริหารส่วนตำบล

**ข้อ 17 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษ
ตามมาตรา 45 - 48**

- * ควรดูด้านกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจนด้วย
- * เรื่องของกีฬาเป็นเรื่องของความร่วมมือ ไม่น่าต้องติดคุก
- * เจ้าพนักงานเข้าไปในเคหสถานยามวิกาลไม่ผิดกฎหมาย หรือแต่ตำรวจเข้าไม่ได้ ต้องขออนุญาตจากศาล

ตอนที่ 1 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1. กระทรวงกีฬาแห่งประเทศไทย (ส่วนคำว่ากิจการเยาวชน ควรเป็นรายละเอียด การปฏิบัติ)
2. เพิ่มเติมให้มีคณะกรรมการระดับอำเภอ และตำบล
3. ควรวินิจฉัยให้รอบคอบ
4. ได้รับแจกเอกสาร และร่าง พ.ร.บ. ด่วนเกินไป ไม่สามารถศึกษาให้ถ่องแท้ให้ทัน จึงไม่สามารถเสนอแนะได้ ดังนั้นจึงควรแจกก่อนทำประชาพิจารณ์
5. ม. 26 (1) กับ (4) จำเป็นต้องแยกเป็น 2 ประเด็นหรือไม่ น่าจะเขียนรวมกันได้
6. การจัดตั้งกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชน ไม่ใช่เป็นการหาที่อยู่ใหม่ให้ กรมพลศึกษา วัตถุประสงค์หลักเป็นการจัดองค์กรการบริหารงานด้านการศึกษา ให้เป็นเอกภาพ มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ใช้งบประมาณและทรัพยากร ทุกอย่างที่มีอยู่ให้คุ้มค่า ไม่ใช่เกิดความซับซ้อน แบ่งงานกันทำเช่นในปัจจุบัน ดังนั้น กองยุวกาชาด กองลูกเสือ และกองसारวัตรนักเรียนซึ่งมีภาระเกี่ยวข้องกับ เด็กและเยาวชนในสถานศึกษาส่วนใหญ่ จึงสมควรที่จะคงอยู่กับกระทรวง ศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

ตอนที่ 2 ความเหมาะสมของโครงสร้างกระทรวงใหม่ที่เกิดตาม พ.ร.บ.

ข้อ 1 การแบ่งหน่วยงานและหน้าที่

1. เห็นชอบ เหมาะสมมาก ควรจัดตั้งกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชนอย่างยิ่ง
2. ให้ดูโครงสร้างกระทรวงอื่น ๆ และนโยบายของคณะกรรมการปฏิรูประบบราชการประกอบด้วย
3. ให้มีโครงสร้างในเขตพื้นที่การศึกษา ตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ด้วย
4. ควรมีหน่วยงานด้านการพัฒนาบุคลากรด้านกิจการเยาวชนด้วย
5. ควรมีการปรับในกระทรวงให้เหมาะสม ในเรื่องการส่งเสริมให้เล่นกีฬา
6. ลักษณะโครงสร้างเกี่ยวกับหน่วยสอบถาม ควรจะเพิ่มคำว่าฝ่ายประสานงานการกีฬาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อรองรับการพัฒนาขององค์กรส่วนท้องถิ่นต่อไป
7. โครงสร้างของหน่วยงาน ควรกระชับ และกระทัดรัดมากกว่านี้

ข้อ 2 กรอบอัตรากำลังของแต่ละหน่วยงาน

1. ให้มีความหลากหลายของบุคลากรจากกระทรวง ทบวงกรม เพื่อโลกทรรศน์ในการบริหารงานและการประสานงาน
2. กรอบอัตรากำลังให้จืดแต่แจ้ว เพื่อประหยัดงบประมาณของรัฐ โดยให้ใช้เขตพื้นที่การศึกษาตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ให้เป็นประโยชน์รวมทั้งเขตเทศบาล จะเป็นเครือข่ายทางปฏิบัติ
3. ควรจะแสดงกรอบโครงสร้างและอัตรากำลังมาให้เห็นด้วย เพื่อประโยชน์การพิจารณา
4. เรื่องอัตรากำลังควรจะเชิญท่านที่มีประสบการณ์ด้านกีฬาแต่ละประเภท มาเป็นที่ปรึกษาด้วย
5. ควรดูความสามารถของส่วนบุคคลมากกว่าจำนวน
6. จัดสรรครู อาจารย์ทางด้านพลศึกษาให้มีอัตรากำลังในโรงเรียนระดับประถมฯ รวมทั้งโรงเรียนขยายโอกาส ในโรงเรียนอย่างน้อย 1 คนต่อ 1 โรงเรียน
7. ควรส่งเสริมและสนับสนุนด้านการออกกำลังกายสำหรับเยาวชนและประชาชนอย่างต่อเนื่อง
8. โครงสร้างเหมาะสม และคำว่ากรมวิชาการให้แก้ไขเป็น กรมวิชาการกีฬา เพื่อไม่ให้ซ้ำกรมวิชาการของ ศช.
9. จืดแต่แจ้ว กระทัดรัด แต่มีประสิทธิภาพ แต่ต้องพอดีกับภาระหน้าที่

10. ภาพรวมเหมาะสมดีแล้ว แต่ควรจัดโครงสร้างให้ถึงระดับ อำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน
11. ควรยึดกรอบอัตรากำลังเดิมเป็นหลัก และจัดงบประมาณเป็นค่าจ้าง ผู้มีความชำนาญเฉพาะทาง เช่น การเงิน บัญชี

ข้อ 3 **เห็นด้วย ? และข้อสังเกตจากผู้ร่วมประชาพิจารณ์**
เห็นด้วยกับการตั้งกระทรวงกีฬาร้อยละ 100 (223)

ตารางที่ 2 แสดงความเหมาะสมของบทบัญญัติต่าง ๆ ใน พ.ร.บ. การกีฬาและกิจการเยาวชน
ตามความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ ครั้งที่ 2 ณ โรงแรมลำปำ
จังหวัดพัทลุง วันที่ 4 สิงหาคม 2543

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 314			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ใน ม. 4	252	80.25	62	19.75
2. ความเหมาะสมของความมุ่งหมาย ใน ม.6	290	92.36	24	7.64
3. ความเหมาะสมของหลักการใน ม.7	273	86.94	41	13.06
4. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬา ตาม ม.8	275	87.58	39	12.42
5. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดตั้ง กิจการเยาวชนตาม ม.9	283	90.13	31	9.87
6. ความเหมาะสมของระบบการจัดการ ตาม ม.10	273	86.94	41	13.06
7. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สิทธิทางการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม.12 – 14	280	89.17	34	10.83
8. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการกีฬาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ ตาม ม. 15 – 19 และ ม. 49	283	90.13	31	9.87
9. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬา ตาม ม. 20 – 21 และ ม.50	276	87.90	38	12.10
10. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 22 – 23 และ ม. 51	280	87.17	34	10.83
11. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน จังหวัด ตาม ม. 24 – 26 และ ม. 52	282	89.81	32	10.19

ตาราง 2 (ต่อ)

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 223			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
12. ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกัน ของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตาม ม. 27 – 29	276	87.90	38	12.10
13. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง การบริหารและการจัดการกีฬา และกิจการ เยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ตาม ม. 30 – 34	280	87.17	34	10.83
14. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง มาตรฐานการศึกษาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 35 – 37	283	90.13	31	9.87
15. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง บุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 38 – 40	284	90.45	30	9.55
16. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและ กิจการเยาวชน ตาม ม. 41 – 44	275	87.58	39	12.42
17. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ / บทกำหนด โทษ ตาม ม. 45 - 48	266	84.71	48	15.29

จากตาราง 2 แสดงว่า ผู้ร่วมประชาพิจารณ์มีความคิดเห็นว่าในภาพรวมของ
บทบัญญัติต่าง ๆ ที่อยู่ในร่าง พ.ร.บ. การกีฬาและกิจการเยาวชนนั้นมีความเหมาะสมแล้ว แต่มี
บางข้ออยู่ในข่ายที่ควรมีการปรับปรุงแก้ไข โดยพิจารณาตามลำดับที่สมควรมีการปรับปรุง
จากมากไปหาน้อย ดังนี้ คือ ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา 4 ผู้ร่วม
ประชาพิจารณ์เห็นว่าควรมีการปรับปรุงมากที่สุดถึง 62 คน คิดเป็นร้อยละ 19.75 (N = 314)
และความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษ

ตามมาตรา 45 – 48 เห็นควรมีการปรับปรุงมากเป็นลำดับ รองลงมาคือ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 15.29 (N = 314) และความเหมาะสมของหลักการในมาตรา 7 ความเหมาะสมของระบบการจัดการตามมาตรา 10 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่าควรปรับปรุงจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 13.06 (N = 314) ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬาตามมาตรา 8 ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการกีฬาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 41 – 42 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นควรปรับปรุงจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 12.42 (N = 314) ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องคณะกรรมการกีฬา ตามมาตรา 20 – 21 และ มาตรา 50 ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกันของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตามมาตรา 27 – 29 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นควรปรับปรุงจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 12.10 (N = 314) สำหรับคำถามที่ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่ามีเหมาะสมมากที่สุด คือ ความเหมาะสมของความมุ่งหมายในมาตรา 6 โดยมีผู้เห็นว่าเหมาะสมแล้วจำนวน 290 คน คิดเป็นร้อยละ 92.36 (N = 314) ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องบุคลากรทางการกีฬาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 38 – 40 มีความเหมาะสมแล้วจำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 90.45 (N = 314) ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องสภากรรมการกีฬาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 15 – 19 และมาตรา 49 ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องมาตรฐานการกีฬาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 35 – 37 เห็นว่ามีความเหมาะสมแล้วจำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 90.13 (N = 314)

ตอนที่ 1 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ข้อ 1 ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา 4

- ☺ ผู้เล่นกีฬา แก่เป็น นักกีฬา
- ☺ ผู้ฝึกสอนกีฬา ทำไม่ต้องขออนุญาตจากกระทรวงด้วย เป็นการปิดกั้นเกินไป ถ้าต้องขออนุญาตควรพิจารณาเฉพาะผู้มีวัตถุประสงค์กระทำเพื่อการอาชีพ
- ☺ เยาวชนควรอายุ 20 ลงมา
- ☺ นิยม “นายกเทศมนตรี” ให้ครอบคลุมทุกหน่วยงานมากขึ้น
- ☺ “นายกเทศมนตรี” แก่เป็น ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกรูปแบบ
- ☺ ขอให้ดูกฎหมายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปี 2542 ประกอบ เกี่ยวกับการนิยาม ตำแหน่งผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- ☺ การนิยามศัพท์ไม่ชัดเจน เช่น กีฬาขั้นพื้นฐาน เล่นได้เฉพาะเด็กและเยาวชนเท่านั้น หรือนักกีฬาคือผู้ที่ฝึกกีฬาเพื่อความเป็นเลิศหรืออาชีพเท่านั้น เป็นต้น จึงขอให้มีคณะกรรมการร่วมจัดพิจารณาคำนิยามศัพท์ใหม่ทั้งหมด
- ☺ มาตรฐานกีฬา ควรมีการกำหนดคุณลักษณะของตัวนักกีฬาและคุณภาพของนักกีฬาด้วย ไม่ใช่กำหนดแต่อุปกรณ์หรือสนามแข่งขันเท่านั้น

ข้อ 2 ความเหมาะสมของความมุ่งหมายในมาตรา 6

- ❖ เพิ่มด้านอารมณ์

ข้อ 3 ความเหมาะสมของหลักการในมาตรา 7

- ❖ เพิ่มด้านอารมณ์
- ❖ ใช้คำเชื่อม “และ” มากเกินไป

ข้อ 6 ความเหมาะสมของระบบการจัดการตามมาตรา 10

- ❖ ควรระบุให้ชัดเจนว่าให้มีในระดับท้องถิ่น ไม่ใช่ใช้คำว่า “อาจ.....” ก็ได้

ข้อ 8 ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องสภาการศึกษา ตามมาตรา 15 – 19 และ มาตรา 49

- ❖ เพิ่มผู้แทน กกท.
- ❖ เพิ่มผู้แทนมหาวิทยาลัย
- ❖ ไม่ควรกำหนดห้ามเกิน 2 วาระติดต่อกัน (เพราะหาตัวคนทำงานยาก ม.17)

ข้อ 9 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการศึกษาตามมาตรา 20 – 21 และมาตรา 50

- ❖ เพิ่มผู้แทนปลัดทบวง
- ❖ เพิ่มผู้แทนด้านการศึกษา

ข้อ 10 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการศึกษา ตามมาตรา 22 – 23 และมาตรา 51

- ❖ เพิ่มผู้แทนกระทรวงกลาโหม 1 คน (ม. 22(2))

ข้อ 11 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการศึกษา ตามมาตรา 24 – 26 และมาตรา 52

- ❖ เพิ่มเมืองพัทยา
- ❖ เพิ่มผู้แทนพื้นที่เขตการศึกษาทุกเขตพื้นที่
- ❖ น่าจะเปลี่ยน นายก อบจ. เป็นรองประธาน เพื่อให้สอดคล้องกับ พ.ร.บ. อบจ. ปี 40 และ พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นปี 42

- ❖ เพิ่มคำว่าเยาวชนอำเภอเข้าไปด้วย
- ❖ เพิ่มผู้แทนหน่วยงานทางทหารในจังหวัดพื้นที่เขตทหาร

ข้อ 16 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง ทรัพยากรและการลงทุนฯ ตามมาตรา 41 - 44

- ❖ ม. 41 (1) ควรยกเว้นการเก็บภาษีเพื่อการศึกษา

ข้อ 17 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษ ตามมาตรา 45 - 48

- ❖ การเขียนกว้างเกินไป ทำให้เกิดการละเมิดสิทธิบุคคลอื่นได้ ควรใช้ขอความร่วมมือ
- ❖ ตำรวจจะเข้าไปค้นบ้านใคร ยังต้องขออนุญาตจากศาล แล้วเจ้าพนักงาน ตาม ม. 45 เป็นใครมาจากไหน จึงสามารถเข้าบ้านผู้อื่นได้โดยอิสระ ถึงแม้เป็นเวลายามวิกาล

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ตอนที่ 1

1. การนำตั้งแต่วันแรกของรัฐบาลชวน
2. ควรเพิ่มกรมกิจการพิเศษ (คนพิการ) และกรมสารสนเทศและเทคโนโลยี
3. เมื่อสำเร็จเป็นกระทรวงเรียบร้อยแล้ว การจัดสรรบุคลากรลงตำแหน่ง ขอให้เลือกสรรผู้มีความรู้ความสามารถจริง ๆ ไม่ใช่เอาแต่บุคคลที่รู้จัก ใกล้ชิดกันเท่านั้น
4. ควรกระจายอำนาจไปส่วนภูมิภาค ให้ทุกอำเภอมีข้าราชการของกระทรวงศึกษา และกิจการเยาวชนปฏิบัติงาน และมีคณะกรรมการศึกษาและเยาวชนอำเภอ เพื่อให้เกิดเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
5. การจัดการด้านศึกษาขั้นพื้นฐานควรมอบให้สถานศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ แล้วจึงสานต่อในเรื่องศึกษาเพื่อมวลชนให้ต่อเนื่อง
6. ควรให้ กทท. เข้ามาอยู่ในกำกับดูแลของสภาการศึกษาและกิจการเยาวชน
7. การจัดการศึกษาด้านพลศึกษาและกีฬาระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี ควรเป็นหน้าที่ของมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาควรมีหน้าที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริมด้านกีฬาในการจัดการศึกษาระดับประถมและมัธยมทั่วประเทศ
8. กรอบของ พ.ร.บ. มีความเหมาะสมอยู่มาก แต่ในรายละเอียดนั้นยังไม่ชัดเจน มีอยู่มากที่ไม่ได้ลงรายละเอียดในความต้องการของประชาชนในพื้นที่อย่างแท้จริง จะมองเห็นแต่ความต้องการของภาคราชการเท่านั้น

9. งานกีฬามีความจำเป็นอย่างยิ่งกับการพัฒนาสังคมประเทศชาติ แต่ยังมีผลประโยชน์ค่อนข้างน้อย จึงควรกระทำให้เป็นรูปธรรม เป็นความจริงที่จับต้องได้
10. กีฬาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตมนุษย์ทุกคน ควรออกกฎหมายบังคับให้สถานศึกษาต้องจัดให้เด็กทุกคนได้เล่นกีฬาออกกำลังกายทุกวันอย่างน้อย 1 ชั่วโมง / วัน
11. ควรเพิ่มเป็นนโยบายหรือข้อกำหนดไว้ใน พ.ร.บ. ให้โรงเรียนระดับประถมศึกษาทุกโรงเรียนต้องมีครูผู้สอนที่จบทางพลศึกษาโดยตรงอย่างน้อย 1 คน
12. "กิจการเยาวชน" ควรแยกเป็น 2 กลุ่ม คือ เรื่องเกี่ยวกับกีฬาและเรื่องคุณธรรมจริยธรรม

ตอนที่ 2 ความเหมาะสมของโครงสร้างกระทรวงใหม่ที่เกิดตาม พ.ร.บ.

ข้อ 1 การแบ่งหน่วยงานและหน้าที่

1. การแบ่งเหมาะสมมาก ทำงานตรงหน้าที่ มีเอกภาพ คุณธรรม ประสิทธิภาพ กระจายรายได้
2. ให้ทำจริงเห็นด้วยทุกประการ
3. ควรเพิ่มโครงสร้างการบริหารในส่วนภูมิภาคระดับจังหวัด อำเภอ ให้ชัดเจน
4. ควรนำ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ มารวมไว้ในกระทรวงกีฬาด้วย
5. ถ้าสามารถตัดหน่วยงานลงบ้างน่าจะดี เพราะจะช่วยลดขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำงาน ดังเช่นที่ภาคเอกชนทำกันจะทำให้งานมีประสิทธิภาพสูงสุด เป็นกระทรวงตั้งใหม่น่าจะลองทำดู
6. ควรมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในส่วนภูมิภาค จะทำให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพ (อัตรากำลังอย่างน้อย 7 คน / จังหวัด)

ข้อ 2 กรอบอัตรากำลังของแต่ละหน่วยงาน

1. บุคลากรกีฬา 1 : ประชากร 30,000
2. ขอให้ดำเนินการตามกรอบอัตรากำลังที่เสนอไว้
3. ขอให้มีความโปร่งใสให้มากในการตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน
4. กรอบอัตราที่นำมาเสนอไม่ชัดเจน เป็นรูปแบบเก่าของการบริหารงาน ควรมีกรอบอัตรากำลังของส่วนภูมิภาคด้วย

5. เจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติงานต้องกระจายอยู่ในส่วนภูมิภาคระดับอำเภอ ตำบล ด้วย
6. ควรมีการรับโอนบุคลากรจากหน่วยงานอื่นที่มีความสามารถเข้ามาด้วย

ข้อ 3 เห็นด้วย และข้อสังเกตของผู้ร่วมประชาพิจารณ์

เห็นด้วยกับการตั้งกระทรวงกีฬาจำนวน 310 คน คิดเป็นร้อยละ 98.73 (N = 314)

ตารางที่ 3 แสดงความเหมาะสมของบทบัญญัติต่าง ๆ ใน พ.ร.บ. การกีฬาและกิจการเยาวชน ตามความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ ครั้งที่ 3 ณ สรุสมณาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา วันที่ 11 สิงหาคม 2543

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 355			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ใน ม. 4	314	88.45	41	11.55
2. ความเหมาะสมของความมุ่งหมาย ใน ม.6	350	98.59	5	1.41
3. ความเหมาะสมของหลักการใน ม.7	344	96.90	11	3.10
4. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬา ตาม ม.8	339	95.49	16	4.51
5. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดตั้ง กิจการเยาวชนตาม ม.9	339	95.49	16	4.51
6. ความเหมาะสมของระบบการจัดการ ตาม ม.10	341	96.06	14	3.94
7. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สิทธิทางการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม.12 – 14	350	98.59	5	1.41
8. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการกีฬาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ ตาม ม. 15 – 19 และ ม. 49	332	93.52	23	6.48
9. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬา ตาม ม. 20 – 21 และ ม.50	344	96.90	11	3.10
10. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 22 – 23 และ ม. 51	344	96.90	11	3.10
11. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน จังหวัด ตาม ม. 24 – 26 และ ม. 52	346	97.46	9	2.54

ตาราง 3 (ต่อ)

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 355			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
12. ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกัน ของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตาม ม. 27 – 29	348	98.03	7	1.97
13. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง การบริหารและการจัดการกีฬา และกิจการ เยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ตาม ม. 30 – 34	344	96.90	11	3.10
14. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง มาตรฐานการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 35 – 37	343	96.62	12	3.38
15. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง บุคลากรทางการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 38 – 40	337	94.93	18	5.07
16. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการกีฬาและ กิจการเยาวชน ตาม ม. 41 – 44	336	94.65	19	5.35
17. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนด โทษ ตาม ม. 45 - 48	323	90.99	32	9.01

จากตาราง 3 แสดงว่า ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา 4 ผู้ร่วม
ประชาพิจารณ์มีความเห็นควรปรับปรุงมากที่สุด จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 1.55 (N = 355)
ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องอำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษ ตามมาตรา
45 – 48 มีผู้เห็นควรให้ปรับปรุงมากเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 9.01
(N = 355) ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการกีฬาและกิจการเยาวชน ตามมาตรา
15 – 19 และมาตรา 49 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นสมควรปรับปรุงมากเป็นลำดับสาม จำนวน
23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.48 (N = 355) ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องทรัพยากรและ

การลงทุนเพื่อการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ตามมาตรา 41 – 44 เห็นว่าควรปรับปรุงจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.35 (N = 355) ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องบุคลากรทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ตามมาตรา 38 – 40 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 5.07 (N = 355) ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬาตามมาตรา 8 ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดตั้งกิจกรรมเยาวชนตามมาตรา 9 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.51 (N = 355) สำหรับข้อคำถามที่ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่ามีความเหมาะสมของความมุ่งหมายในมาตรา 6 และความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่องสิทธิทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนตามมาตรา 12 – 14 มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีจำนวนถึง 350 คน คิดเป็นร้อยละ 98.59 (N = 355) ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกันของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตามมาตรา 27 – 29 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่าเหมาะสมแล้วจำนวน 348 คน คิดเป็นร้อยละ 98.03 (N = 355) โดยสรุปในภาพรวมแล้วความคิดเห็นของผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่าบทบัญญัติต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในร่าง พ.ร.บ. การกีฬาและกิจกรรมเยาวชนนั้น มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 95.67 (N = 355)

ตอนที่ 1 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ข้อ 1 ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา 4

- ☼ ควรมีคำนิยามศัพท์ คำว่า นักกีฬาสมัครเล่น นักกีฬาอาชีพ ผู้บริหารการกีฬา กลุ่มบุคคลผู้พิการ เป็นต้น เพื่อให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น
- ☼ ปรับปรุงนิยามศัพท์ใหม่ในบางหัวข้อ เช่น ผู้นำกิจกรรม ผู้ฝึกสอนกีฬา นักกีฬา เป็นต้น

ข้อ 2 ความเหมาะสมของความมุ่งหมายในมาตรา 6

- ☼ ควรเพิ่มคำว่า “อารมณ์” ด้วย

ข้อ 3 ความเหมาะสมของหลักการในมาตรา 7

- ☼ ควรเพิ่มคำว่า พัฒนาและส่งเสริม

ข้อ 8 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการกีฬาฯ ตามมาตรา 15 – 19 และมาตรา 49

- ☼ ควรห้ามผู้มีส่วนได้เสียหรือมีผลประโยชน์ทางการกีฬามาเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อ 11 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬา ตามมาตรา 24 - 26 และมาตรา 52

- ☼ ควรระบุคุณสมบัติของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
- ☼ ควรเพิ่มองค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

ข้อ 13 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง การบริหารและการจัดการฯ ตามมาตรา 30 - 34

- ☼ ควรมอบอำนาจหน้าที่การบริหารการจัดการให้แก่หน่วยงานส่วนท้องถิ่นมากกว่าที่เป็นอยู่และกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นมากขึ้น
- ☼ ควรมีการประเมินมาตรฐานของหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม ด้านการกีฬาและกิจการเยาวชนทุกแห่งอย่างน้อย 2 ปี / ครั้ง

ข้อ 16 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง ทรัพยากรและการลงทุนฯ ตามมาตรา 41 - 44

- ☼ ควรเพิ่มคำว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใน (1)
- ☼ ใน ม. 43 (1) ขอให้ข้อความนี้ "จัดสรรเงินอุดหนุนทั่วไปเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับ บุคคลและหน่วยงาน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มูลนิธิ สมาคม ที่ส่งเสริม สนับสนุนและจัดการด้านการกีฬาและกิจการเยาวชน

ข้อ 17 ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ฯ ตามมาตรา 45 - 48

- ☼ ให้คำนึงถึงกฎหมายหลักอื่น ๆ ด้วยเกี่ยวกับสิทธิของบุคคลอื่น
- ☼ ไม่เห็นด้วย เพราะไปกระทบเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล
- ☼ ไม่ควรมีการจำคุก
- ☼ ให้ตัด ม. 47 – 48 ออก เพราะควรจะเป็นการขอความร่วมมือมากกว่า การมองเป็นผู้ร้ายกระทำผิดต้องติดคุก

ตอนที่ 1 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1. ควรมีหน่วยงานที่สนับสนุนไปยัง อบต. และเทศบาลตำบล พร้อมทั้งบุคลากร และงบประมาณด้วย
2. ควรให้ประชาชนและสื่อมวลชนได้ศึกษาร่าง พ.ร.บ. นี้ล่วงหน้าอย่างน้อย 15 วัน จะได้ศึกษาวิเคราะห์แนวทางต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ได้มากกว่านี้
3. การตั้งกองทุนตามกฎหมายกระทรวงใน ม. 40 ควรกำหนดเกี่ยวกับเรื่อง อุปกรณ์กีฬาที่เหมาะสมและการเบิกยืมที่สะดวกง่าย

4. ควรเพิ่มอัตรากำลังของหน่วยงานในระดับตำบล เพื่อพัฒนาการศึกษาได้อย่างทั่วถึง
5. ควรให้โอกาสคนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการกำหนดแผนปฏิบัติงาน เพราะว่าคนในพื้นที่จะรู้ความต้องการของท้องถิ่นดีที่สุด และช่วยลดปัญหาความขัดแย้งในอนาคต
6. ควรปรับข้อความเกี่ยวกับการนิยามศัพท์ ใน มาตรา 4 ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
7. ควรใช้ชื่อว่า กระทรวงการศึกษาและกิจการเยาวชน
8. ตำแหน่งในการทำงานระดับล่าง บางตำแหน่งไม่ชัดเจน
9. ควรมีการจัดสรรงบประมาณให้กับท้องถิ่นในการดำเนินงานการจัดการแข่งขันกีฬา
10. บทบัญญัติการลงโทษ ตามมาตรา 47 น้อยเกินไป ควรลงโทษอย่างน้อย 6 เดือน เพื่อความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายการศึกษา
11. ควรเพิ่มพวกกลุ่มพิเศษ นอกจากคนพิการ เช่น ผู้สูงอายุ (คนแก่) ให้อยู่ใน พ.ร.บ. ฉบับนี้ด้วย
12. เรื่องใบประกอบวิชาชีพตามมาตรา 38 ควรให้โอกาสแก่บุคลากรเก่าด้วย
13. พ.ร.บ. บางมาตรา ควรสรุปให้กระชับมากกว่านี้
14. ควรเพิ่มบทลงโทษให้หนักกว่านี้
15. ควรเพิ่มมาตราที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการของนักกีฬาด้วย

ตอนที่ 2 ความเหมาะสมของโครงสร้างกระทรวงใหม่ที่เกิดตาม พ.ร.บ.

ข้อ 1 การแบ่งหน่วยงานและหน้าที่

1. เหมาะสมแล้ว แต่ควรแบ่งงานให้ตรงความสามารถของบุคคล
2. ต้องกำหนดกรอบหน้าที่ให้ชัดเจน อย่าให้ซ้ำซ้อนเช่นในปัจจุบัน
3. ควรยุบ กทท. ให้ไปอยู่ในสำนักงานปลัดกระทรวง หรือไปแฝงอยู่กับกรม หรือสำนักต่าง ๆ ก็ได้
4. สถานศึกษาทั้งวิทยาลัยพลศึกษาและโรงเรียนกีฬา ควรเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการศึกษาโดยตรง คือ กระทรวงศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. หน่วยงานตามโครงสร้างมากเกินไป ขอให้กระชับ เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนและสับสน

ข้อ 2 กรอบอัตรากำลังของแต่ละหน่วยงาน

6. ควรแยกกรอบและอัตรากำลังของแต่ละหน่วยงานในส่วนภูมิภาคให้เห็นชัดเจนด้วย
7. ควรใช้หน่วยงานที่มีอยู่เดิมจัดกรอบให้กระชับรัดกุม ไม่ซ้ำซ้อนกัน และไม่ควรมีเพิ่มอัตรากำลัง แต่ถ้าเพิ่ม ควรจะเพิ่มในส่วนของท้องถิ่น ไม่ใช่อยู่ในส่วนกลาง
8. อัตรากำลังน้อยเกินไป แต่งานในหน้าที่มีมาก
9. ในปัจจุบันอัตรากำลังในการปฏิบัติหน้าที่ในส่วนภูมิภาคระดับท้องถิ่นน้อยเกินไป ควรเพิ่มให้มากกว่านี้เมื่อมีการปรับปรุงตั้งเป็นกระทรวงศึกษา โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ประจำระดับตำบล หมู่บ้าน
10. บุคลากรด้านกีฬาที่สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด (ศธ.จ) ฝ่ายที่ 6 ส่งเสริมพลานามัยยังซ้ำซ้อนกับหน่วยงานต่าง ๆ ใน พ.ร.บ.ฉบับนี้ ควรนำมาไว้ในโครงสร้างอัตรากำลังด้วย

ข้อ 3 เห็นด้วย? และข้อสังเกตจากผู้ร่วมประชาพิจารณ์

เห็นด้วยกับการจัดตั้งกระทรวงกีฬาร้อยละ 100 (N = 355)

ตารางที่ 4 แสดงความเหมาะสมของบทบัญญัติต่าง ๆ ใน พ.ร.บ. การกีฬาและกิจการเยาวชน ตามความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ ครั้งที่ 4 ณ อาคารรัฐสภา กรุงเทพมหานคร วันที่ 18 สิงหาคม 2543

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 206			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ใน ม. 4	143	69.42	63	30.58
2. ความเหมาะสมของความมุ่งหมาย ใน ม.6	163	79.13	43	20.87
3. ความเหมาะสมของหลักการใน ม.7	167	81.07	39	18.93
4. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬา ตาม ม.8	164	79.61	42	20.39
5. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดตั้ง กิจการเยาวชนตาม ม.9	173	83.98	33	16.02
6. ความเหมาะสมของระบบการจัดการ ตาม ม.10	163	79.13	43	20.87
7. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สิทธิทางการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม.12 – 14	183	88.83	23	11.17
8. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการกีฬาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ ตาม ม. 15 – 19 และ ม. 49	166	80.58	40	19.42
9. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬา ตาม ม. 20 – 21 และ ม.50	177	85.92	29	14.08
10. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 22 – 23 และ ม. 51	181	87.86	25	12.14
11. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน จังหวัด ตาม ม. 24 – 26 และ ม. 52	170	82.52	36	17.48

ตาราง 3 (ต่อ)

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 206			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
12. ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกัน ของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตาม ม. 27 – 29	189	91.75	17	8.25
13. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง การบริหารและการจัดการศึกษา และกิจการ เยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ตาม ม. 30 – 34	196	95.15	10	4.85
14. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง มาตรฐานการศึกษาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 35 – 37	189	91.75	17	8.25
15. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง บุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 38 – 40	186	90.29	20	9.71
16. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและ กิจการเยาวชน ตาม ม. 41 – 44	173	83.98	33	16.02
17. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนด โทษ ตาม ม. 45 - 48	159	77.18	47	22.82

จากตารางที่ 4 แสดงว่า ผู้ร่วมประชาพิจารณ์มีความเห็นว่าบทบัญญัติในพระราชบัญญัติการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 4 เกี่ยวกับนิยามศัพท์ต่าง ๆ มีความไม่เหมาะสมสูงสุด โดยผู้ร่วมประชาพิจารณ์ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 30.58 (N = 206) เห็นควรปรับปรุง รองลงมาที่ควรปรับปรุง คือ บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษ ตามมาตรา 45 – 48 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 22.82 (N = 206) เห็นว่าควรปรับปรุง และบทบัญญัติเกี่ยวกับความมุ่งหมายและหลักการตามมาตรา 6

บทบัญญัติเกี่ยวกับระบบการจัดการตามมาตรา 10 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นควรปรับปรุง มีจำนวนเท่ากัน คือ 43 คน คิดเป็นร้อยละ 20.87 (N = 206) บทบัญญัติเกี่ยวกับรูปแบบของการจัดการศึกษา เห็นควรปรับปรุง จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 20.39 (N = 206) บทบัญญัติเกี่ยวกับสภาการศึกษาและกิจการเยาวชนแห่งชาติเห็นควรปรับปรุง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 19.42 (N = 206) บทบัญญัติเกี่ยวกับหลักการตามมาตรา 7 เห็นควรปรับปรุง จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 18.93 (N = 206) บทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัดตามมาตรา 24 – 26 และมาตรา 52 เห็นควรปรับปรุง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 17.48 (N = 206) บทบัญญัติเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการด้านกิจการเยาวชนตามมาตรา 9 และบทบัญญัติเกี่ยวกับทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและกิจการเยาวชน ตามมาตรา 41 – 44 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นควรปรับปรุงมีจำนวนเท่ากัน คือ 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.02 (N = 206) บทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาตามมาตรา 20 – 21 และมาตรา 50 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 14.08 (N = 206) และบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 22 – 23 และมาตรา 51 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.14 (N = 206)

สำหรับบทบัญญัติเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการศึกษาและกิจการเยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรเอกชน ตามมาตรา 30 – 34 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ เห็นว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว จำนวนมากที่สุดถึง 196 คน คิดเป็นร้อยละ 95.15 (N = 206) รองลงมาคือ บทบัญญัติที่ใช้ร่วมกับของสภาการศึกษาและกิจการเยาวชน และคณะกรรมการฯ ตามมาตรา 27 – 29 และบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 35 – 37 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่ามีค่าเหมาะสมดีแล้วจำนวนเท่ากัน คือ 189 คน คิดเป็นร้อยละ 91.75 (N = 206) บทบัญญัติเกี่ยวกับบุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชนตาม มาตรา 38 – 40 เห็นว่ามีความเหมาะสมแล้วจำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 90.29 (N = 206)

ตอนที่ 1 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ข้อ 1 ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา 4

- ☼ คำว่า “นายกเทศมนตรี” ควรรวมถึงนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วย “อบจ.” ไม่น่าจะเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่น รูปแบบพิเศษ
- ☼ “มาตรฐานการศึกษา” จำกัดมากเกินไปหรือเปล่า ว่าต้องมีใบอนุญาต อาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาในองค์กรรวม
- ☼ การศึกษาไม่น่าจะมุ่งเพียงสนุกสนานแต่อย่างเดียว อาจจะเพิ่ม เช่น บุคลิกภาพ ศักยภาพ เป็นต้น และคำว่ากลุ่มพิเศษน่าจะขยายความเพิ่มเติมด้วยว่าอะไรบ้าง

- ❖ คำจำกัดความในบางรายการเป็นนามธรรมไม่ชี้ชัดเฉพาะ ทำให้ยากแก่การเข้าใจว่าหมายถึงอะไร เช่น กิจการเยาวชนและบุคลากรทางกิจการเยาวชน เป็นต้น
- ❖ นิยามศัพท์ที่กำหนดมิได้กำหนดในลักษณะของรูปธรรม แต่มีลักษณะนามธรรม ทำให้ยากในการแยกแยะความแตกต่างในบทนิยามแต่ละข้อ
- ❖ ไม่แน่ใจว่ามีคำใดที่จะต้องให้คำนิยามอีกบ้าง เช่น ของกิจการเยาวชน น่าจะมีคำนิยามเพิ่มขึ้น
- ❖ การนิยามเกี่ยวกับกิจการเยาวชนยังไม่ครอบคลุม การพยายามเอาเรื่องเยาวชนมาผนวกไว้ แต่ให้ความสนใจน้อยมาก โดยมีนิยามเกี่ยวกับกิจการเยาวชนเพียง 2 คำ ในลำดับที่ 11 และ 13 จาก 19 คำนิยาม
- ❖ “บุคลากรทางการศึกษา” ความหมาย ครู..... และบุคคลที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานส่งเสริมพัฒนาและสนับสนุนการศึกษา เดิมคำว่า **สนับสนุนด้วยครับ**
- ❖ คำจำกัดความ “ผู้ฝึกสอนกีฬา” ควรตัดข้อความ “เป็นนักกีฬา”
- ❖ “เยาวชน” ควรพิจารณาเกณฑ์ อายุ ไม่ควรขัดต่อกฎหมายมวลชน
- ❖ นิยามยังไม่ชัดเจน ไม่สามารถชี้ชัดไปสู่ความเป็นรูปธรรม เช่น การศึกษาเพื่อความเป็นเลิศ
- ❖ การศึกษา – กิจการเยาวชน เป้าหมายควรเป็นแบบเดียวกันทั้งฉบับ คือ พัฒนาด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา

ข้อ 2. ความเหมาะสมของความมุ่งหมายในมาตรา 6

- ❖ ควรเพิ่ม “ด้านอารมณ์” ด้วยในส่วนทางการพัฒนา
- ❖ ควรเพิ่มให้สอดคล้องกับคำจำกัดความของการศึกษาเพื่อความสนุกสนานด้วย
- ❖ เป็นนามธรรม อธิบายไม่ชัดเจนว่าคืออะไร ควรให้คำอธิบายให้เห็นชัดเจน
- ❖ ความหมายของคำไม่ครอบคลุม ควรชัดเจนสอดคล้อง สัมพันธ์กับภาระกิจและเป้าหมาย รวมทั้งการฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจในกลุ่มคนพิการทุพพลภาพ
- ❖ คำว่าสุขภาพพลานามัยให้ตัดคำว่า “พลานามัย” ออก เหลือเพียง “สุขภาพ” ก็เข้าใจแล้ว
- ❖ มุ่งเน้นการพัฒนาคนด้วยกีฬาอย่างเดียวไม่อาจสมบูรณ์ได้ เพราะในประเทศประชาธิปไตย ประชาชนควรได้รับโอกาสพัฒนาทุกเรื่องรอบด้าน ทั้งด้าน ศิลป สุนทรียภาพ

- ❖ ยังไม่ครอบคลุมที่ให้เป็นถึงระดับสากล เช่น การให้เยาวชนมีวิสัยทัศน์
- ❖ ควรเป็นวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งกระทรวงมิใช่ความมุ่งหมายและหลักการ

ข้อ 3. ความเหมาะสมของหลักการในมาตรา 7

- ❖ กระบวนการควรจะเป็นการบอก ขั้นตอน วิธีการ ที่ชัดเจน (Process)
- ❖ ควรเพิ่มเติมข้อความ “การพลศึกษาและกีฬา” (หน้า 4 บรรทัดที่ 5)
- ❖ เน้นการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน องค์กรท้องถิ่น
- ❖ เน้นเฉพาะแต่เรื่องกีฬาเป็นหลัก แต่ขาดคุณสมบัติด้านการบริหารจัดการ ความเป็นประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วม
- ❖ กระบวนการเน้นแต่กิจกรรม ยังขาดเรื่องนโยบายและแผนงาน

ข้อ 4. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬา ตามมาตรา 8

- ❖ ควรเพิ่มกีฬาเพื่อพัฒนาสุขภาพ
- ❖ ควรระบุกีฬาเพื่อสุขภาพเฉพาะ โดยทางกีฬาเวชศาสตร์ด้วย
- ❖ ไม่ทราบว่าถ้ากีฬาเพื่อมุ่งที่จะเป็นผู้ตัดสินจะถือว่าเป็นการกีฬาเพื่ออาชีพได้หรือไม่
- ❖ ไม่ครอบคลุมเพียงพอตามแนวทางการพัฒนากีฬาที่ควรปฏิบัติ และจะต้องดำเนินการต่อไปควรเพิ่มเติมในสอดคล้องตามแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ
- ❖ ควรบอกรูปแบบ หรือการจัดที่เขียนเป็นวัตถุประสงค์มากกว่า
- ❖ ควรจะมีการจัดการศึกษาด้านพลศึกษา สุขศึกษา นันทนาการ ควบคู่

ข้อ 5. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการด้านกิจการเยาวชนตามมาตรา 9

- ❖ การกำหนดลักษณะของกิจกรรมไม่สามารถกำหนดกิจกรรมที่แท้จริงให้เด่นชัดได้
- ❖ ไม่มีการระบุ ภาระงานจัดการศึกษาด้านพลศึกษา สุขศึกษา นันทนาการ
- ❖ ข้อ 1 เปลี่ยนเป็นข้อ 2 (สลับกัน)
- ❖ ควรมีเรื่องการคุ้มครองสิทธิพื้นฐานการมีส่วนร่วม การส่งเสริมด้านการเมือง การปกครอง ด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- ❖ แคบมาก ไม่ครอบคลุม และขาดความชัดเจน เพราะการพัฒนา “คน” โดยเฉพาะเยาวชนต้องครบทุกด้าน

ข้อ 6. ความเหมาะสมของระบบการจัดการตามมาตรา 10

- ☼ เพิ่มความชัดเจนระดับท้องถิ่น
- ☼ มีระบบการจัดการที่มากเกินไป ควรลดระบบการจัดการ
- ☼ จะเกิดช่องว่าง อะไรคือ ความพร้อมในการปฏิบัติ
- ☼ เห็นด้วยกับการกระจายอำนาจ
- ☼ ยังไม่สอดคล้องกับ พ.ร.บ. อื่น ๆ เช่น พ.ร.บ. การปกครองส่วนท้องถิ่น ปี 42
- ☼ เนื่องจากมีขั้นตอนการพิจารณาหลายขั้นตอนและบางคณะกรรมการซ้ำซ้อน ทำให้เกิดความล่าช้าในการบริหารงาน ไม่ก่อให้เกิดผลดีในการพัฒนากีฬา

ข้อ 7. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สิทธิทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 12 – 14

- ☼ เหมาะสมดีแล้ว แต่อาจดูเป็นอุดมคติเกินไป และเป็นจริงยาก
- ☼ เมื่อมีกระทรวงกีฬาแล้วท้องถิ่นต้องพร้อม และกระทรวงต้องมีบทบาทลงไปช่วยโดยตรง ไม่ใช่ปล่อยให้ตามยถากรรม
- ☼ เน้นด้านกีฬามาก แต่ด้านกิจการเยาวชนไม่ปรากฏในมาตรา 13 และ 14 เลย ทั้ง ๆ ที่กีฬาเป็นเพียงส่วนประกอบ 1 ของการพัฒนาเยาวชน

ข้อ 8. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภากาชาดและกิจการเยาวชนแห่งชาติ ตามมาตรา 15 – 19 และมาตรา 49

- ☼ ไม่ควรจัดตั้งเป็นสภาเพื่อมาบริหารงานกระทรวง เพราะไม่สามารถสนองนโยบายของรัฐบาลได้เต็มที่ ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับสภาต่าง ๆ เป็นปัญหาในการบริหารในอนาคต
- ☼ มาตรา 17 ถ้าไม่มาประชุมขาดเกิน 2 ครั้ง ให้พ้นสภาพกรรมการ
- ☼ มาตรา 15 (2) เพิ่มปลัดกระทรวงต่างประเทศ ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง
- (5) อธิบดีกรมวิชาการกีฬาและเยาวชน และอธิบดีกรมกิจการเยาวชน เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขา
- ☼ มาตรา 15 (2) น่าจะบอกจำนวนกี่คน ประกอบด้วยใครบ้าง และมาตรา 15 (1) น่าจะระบุรัฐมนตรีอะไรด้วย รองปลัด ที่เป็นเลขานุการ ไม่ทราบว่ารองคนใดจะมาทำหน้าที่นี้
- ☼ กระทรวงศึกษาธิการให้เปลี่ยนเป็น กระทรวงศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

- ❖ การบริหารและการจัดการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ตั้งแต่ส่วนที่ 1 – 4
ขาดความเป็นเอกภาพ ควรแก้ไข
- ❖ ตำแหน่งเลขานุการ ควรเป็นอธิบดีกรม
- ❖ มาตรา 15 (5) น่าจะเป็น อธิบดีกรมกิจการกีฬา
- ❖ ควรเน้นคนหรือเยาวชนขึ้นก่อนกีฬา

**ข้อ 9. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬา ตามมาตรา 20 – 21
และมาตรา 50**

- ❖ ผู้ทรงคุณวุฒิไม่ควรให้รัฐมนตรีแต่งตั้งแต่ผู้เดียว
- ❖ ประธานคณะกรรมการการกีฬาจะต้องเป็นรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ
- ❖ ให้คำนึงถึงความอยู่สบายจากโครงสร้างด้วย
- ❖ ตัดมาตรา 20 – 21 และมาตรา 50 ออกทั้งหมด เพราะมีความสลับซับซ้อน
กรรมการเป็นหน่วยงานเดียวกัน
- ❖ มาตรา 20 (2) ที่มาของผู้แทนหน่วยงานต่าง ๆ น่าจะมีวิธีการที่ได้มา
ที่เหมือน ๆ กัน ควรกำหนดไว้ด้วย คล้าย ๆ กับมาตรา 15 (3)
- ❖ กระทรวงศึกษาธิการให้เปลี่ยนเป็นกระทรวงศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- ❖ ควรตรวจสอบความซ้ำซ้อนกับบทบาทองค์การตามโครงสร้างด้วย
แต่ต้องทำให้สัมพันธ์
- ❖ มาตรา 20 ไม่ทราบแนวคิดที่มาของตำแหน่งที่ตั้ง
- ❖ มาตรา 20 ข้อ 4 น่าจะเป็นอธิบดีกรมกิจการกีฬา
- ❖ การเลือกสรรบุคคลในตำแหน่งยังไม่เหมาะสม ควรเลือกจากหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้อง และมีความสอดคล้องด้านกีฬา

**ข้อ 10. ความเหมาะสมของบทบัญญัติเรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน
ตามมาตรา 22 – 23 และมาตรา 51**

- ❖ ประธานคณะกรรมการการกีฬาจะต้องเป็นรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ
- ❖ ให้คำนึงถึงความอยู่สบายจากโครงสร้างด้วย
- ❖ ตัด มาตรา 22 – 23 และมาตรา 51 ออกทั้งหมด
- ❖ มาตรา 22 (2) ผู้แทนมาอย่างไร และระหว่างมาตรา 20 กับมาตรา 22
ผู้แทนจะเป็นคนเดียวกันได้หรือไม่
- ❖ มาตรา 22 มีที่มาอย่างไร ทำให้ถึงแตกต่างกันกับมาตรา 20 ในส่วนที่
แตกต่างกัน เช่น ตัวแทนจากกระทรวงเกษตร กระทรวงต่างประเทศ

**ข้อ 11. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน
จังหวัด ตามมาตรา 24 – 26 และมาตรา 52**

- ☼ มาตรา 24 (2) ผู้แทนการกีฬาแห่งประเทศไทยน่าจะระบุให้เป็นหัวหน้า กกท. ที่อยู่ในจังหวัดนั้นเป็นหลัก
- ☼ มาตรา 25 ให้เพิ่ม ผอ.เขตพื้นที่การศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร
- ☼ ควรกำหนดให้ชัดเจนว่าจะมีการจัดตั้งสำนักงานในระดับจังหวัดหรือไม่ ในการปฏิบัติงาน
- ☼ มาตรา 24 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่มาอย่างไร และ มาตรา 25 เช่นเดียวกับ
- ☼ น่าจะมีระดับอำเภอด้วย
- ☼ ชาดองค์ประกอบขององค์กรภาคเอกชน (NGO) ด้านการพัฒนาเยาวชน

**ข้อ 12. ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกันของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ
ตามมาตรา 27 – 29**

- ☼ ไม่ควรตั้งสภาต่าง ๆ ควรใช้ระบบการจัดตั้งคณะกรรมการกีฬา เพื่อความคล่องตัว โดยให้มีอำนาจพิจารณาตัดสินในทุกด้าน
- ☼ มาตรา 28 เขียนไว้ทำไม
- ☼ มาตรา 28 การได้รับประโยชน์ไม่ชัดเจน
- ☼ คณะแนวทาง การพัฒนาคนต้องใช้คนเป็นศูนย์กลาง แต่ร่าง พ.ร.บ. นี้ไม่ได้ใช้คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา

**ข้อ 13. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง การบริหารและการจัดการการกีฬา
และกิจการเยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และขององค์กรเอกชน
ตามมาตรา 30 – 34**

- ☼ ปรัชญาการเข้าร่วมหรือเลือกร่วมกิจกรรมโดยอิสระหายไปไหน
- ☼ ศูนย์กลางแค่ใช้กิจกรรมเป็นหลัก และใช้กิจกรรมเดียว คือ เน้นเรื่อง การกีฬาแล้วด้านกิจกรรมเยาวชนอื่น ๆ หายไปไหน

ข้อ 14. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง มาตรฐานการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

ตามมาตรา 35 – 37

- ☼ ควรเพิ่มมาตราเอาผิดหน่วยงานที่รับผิดชอบการส่งเสริมด้วย
- ☼ การกำหนดมาตรฐานที่เป็นรูปธรรมค่อนข้างลำบาก ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานที่สามารถวัดได้
- ☼ มาตรา 36 องค์กรมหาชน ทำงานร่วมกันอย่างไร

ข้อ 15. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง บุคลากรทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

ตามมาตรา 38 – 40

- ☼ องค์กรวิชาชีพกีฬา ตามมาตรา 38 – 40 ไม่ชัดเจน เกิดขึ้นอย่างไร
- ☼ ในส่วนบังคับให้เป็นวิชาชีพควบคุม รวมถึง มุ่งเน้นรางวัลที่อาจกระตุ้นสังคมเป็นแบบบริโภคนิยมและมักได้ และอาจขัดแนวคิด “กีฬาเป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลส.....”
- ☼ มาตรา 38 ควรจะมีการกำหนดกระบวนการผลิตบุคลากรทางการกีฬา และพัฒนาให้ชัดเจน
- ☼ เหมาะสมกับชุมชนเมือง (ใหญ่) ชุมชนชนบทเล็ก ๆ ห่างไกลทำอย่างไร ซึ่งจะไม่สอดคล้องปรัชญากระจายโอกาสและความเสมอภาค (มาตรา 12)
- ☼ มาตรา 38 ไม่ชัดเจน คือ ให้มีสถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา

ข้อ 16. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการกีฬาและ

กิจกรรมเยาวชน ตามมาตรา 41 – 44

- ☼ ควรมีกฎหมายบังคับให้บริษัทขนาดใหญ่ ต้องให้การสนับสนุนกีฬาโดยไม่มีเงื่อนไข นอกเหนือจากที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายนี้ และอย่างน้อยควรอุปถัมภ์ 2 ชนิดกีฬา
- ☼ องค์กรควบคุมทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชนควรใช้ชื่อที่อ่านแล้วสอดคล้องชื่อหน่วยงานที่รับผิดชอบตามที่ระบุใน พ.ร.บ. ส่วนที่ 1 – 4
- ☼ มาตรา 42 ไม่กระจายอำนาจอย่างแท้จริง รวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลาง

ข้อ 17. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ /

บทกำหนดโทษ ตามมาตรา 45 – 48

- ❖ ควรพิจารณาการเอาผิดและวางแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ระวังจะละเมิดสิทธิเสรีภาพประชาชน
- ❖ อาจเป็นการให้อำนาจมากเกินไป และจะก่อให้เกิดสภาพมาเฟียขึ้นในอนาคต และจะแก้ไขได้ยาก
- ❖ มาตรา 45 น่าจะกำหนดเวลาที่แน่ชัด ไม่ใช่ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและตก ซึ่งเป็นเวลาที่ไม่แน่นอน และจะมีผลต่อมาตรา 47 ต่อไป
- ❖ ต้องศึกษาสิทธิส่วนบุคคลตามรัฐธรรมนูญด้วย
- ❖ ไม่ควรกำหนดมาตราที่ขัดต่อสิทธิส่วนบุคคลตามรัฐธรรมนูญ
- ❖ มีความจำเป็นหรือไม่ โดยเฉพาะมาตรา 45
- ❖ เจ้าหน้าที่หมายถึงผู้ใด ดำรวจ ? ซ้ำซ้อนกันหรือไม่ หรือแบ่งงานตามหน้าที่กันอย่างไร

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1. ควรใช้ชื่อ “กระทรวงการกีฬาและกิจการเยาวชน” มิใช่ “กระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชน” ในมาตรา 4 ของร่าง พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่.....) พ.ศ..... ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับ “พ.ร.บ.การกีฬาและกิจการเยาวชน”
2. มาตราที่ 11 น่าจะเปิดโอกาสให้หน่วยงานเอกชนมามีส่วนสนับสนุนแก่บุตรที่ครอบครัวยากจนด้วย
3. นักกีฬาและเยาวชนที่มุ่งจะไปเป็นผู้ตัดสินระดับประเทศ เช่น อาจารย์ภิรมย์ อันประเสริฐ พ.ร.บ. น่าจะมีส่วนสนับสนุนด้วย ถือว่าเป็นการกีฬาเพื่ออาชีพ หรือเพื่อความเป็นเลิศได้หรือไม่
4. ที่มาของกรรมการแต่ละตำแหน่งน่าจะมาด้วยเกณฑ์และวิธีการที่เหมือน ๆ กัน ควรระบุไว้ด้วย เช่น มาตราที่ 15 (3), มาตรา 20 (3) และมาตรา 22 (9) นอกจากนี้ตำแหน่งรองปลัดกระทรวงก็มีหลายคน ไม่ทราบว่ามีวิธีที่ได้มาอย่างไร
5. บุคลากรเป็นปัญหาสำคัญ จะต้องเลือกสรรหาให้เหมาะสม งานจะได้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ
6. สมาคมกีฬาต่าง ๆ จะจัดรูปแบบการบริหารงานอย่างไรจึงจะเหมาะสม ควรเล็งเห็นความสำคัญในจุดนี้ด้วย

7. เห็นควรให้ลดการบริหารและการจัดการการศึกษาและกิจการเยาวชน เนื่องจากการจัดตั้งหน่วยงานที่มากขึ้น ย่อมก่อให้เกิดปัญหาทางการสั่งการ การปฏิบัติตามคำสั่ง รวมทั้งความเป็นเอกภาพ ประสิทธิภาพ และมีคุณภาพ
8. มาตรา 16 (10) ควรแก้เป็น “ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งคณะกรรมการ เฉพาะกิจ หรือแต่งตั้งอนุกรรมการเพื่อดำเนินงานด้านการศึกษาและกิจการ เยาวชนของประเทศ และไม่ควรมีคณะกรรมการฯ ตามมาตรา 20 – 23 เพราะจะเกิดการซ้ำซ้อนยุ่งยากในการปฏิบัติและล่าช้ากว่าเดิม การตั้ง กรรมการเฉพาะกิจหรือคณะทำงานจะคล่องตัวในการปฏิบัติงานกว่า
9. การจัดตั้งกระทรวงศึกษาและกิจการเยาวชน โดยการรวมหรือโอนหน่วยงาน จะทำให้มีข้าราชการการเมืองเพิ่มขึ้นในตำแหน่ง รมว. / รมช. จะขัด รัฐธรรมนูญมาตรา 201 หรือไม่ ?
10. ถ้าการรวมหรือโอนหน่วยงานมีหลักการที่จะไม่เพิ่มอัตราข้าราชการ หรือลูกจ้าง ทำไม่จึงไม่ตราเป็น พรก. ตามมาตรา 230 วรรคสอง การตรา พ.ร.บ. ตามมาตรา 230 แสดงความไม่โปร่งใสในหลักการ
11. ลักษณะโครงสร้างวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมาย และหน้าที่การดำเนินการ ยังไม่รัดกุม และไม่ครอบคลุมการดำเนินการด้านกีฬาทุกด้าน
12. ข้อกำหนดต่าง ๆ มีมาก แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ ส่งผลให้เกิดอุปสรรค ในการพัฒนากีฬามากกว่าจะเป็นการส่งเสริม
13. ใน พ.ร.บ. ไม่ได้บ่งบอกถึงข้อกำหนดให้รัฐเข้ามามีบทบาทในการจัดตั้ง กระทรวงกีฬา โดยมุ่งเน้นการจัดตั้งสภากีฬา และคณะกรรมการต่าง ๆ เป็นหลัก ก่อให้เกิดผลเสียต่อการดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาล
14. ลักษณะของ พ.ร.บ. การกีฬา น่าจะให้การศึกษาเป็นผู้บริหารตามรูปแบบเดิม แต่กำหนดให้มีโครงสร้างเพิ่มขึ้น และเพิ่มอัตรากำลังให้เหมาะสมในการ พัฒนากีฬาให้สามารถกระจายไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ได้ทั่วถึง ซึ่งจะประหยัด งบประมาณมากกว่าการจัดตั้งกระทรวงกีฬา
15. การตั้งกระทรวงกีฬา ควรตั้งด้วยปรัชญา หรือ หลักการทางการศึกษา ไม่ใช่รวมกรมนั้น กรมนี่ มาเป็นกระทรวง และตั้งชื่อกระทรวงไปตาม ทุกกรมที่มารวมกัน ทำให้งานแตกแยกไปหลายส่วน ไม่มีเอกภาพ งานกิจการเยาวชนก็มีมากไม่ได้ มีเฉพาะกีฬาอย่างเดียว ไม่เห็นด้วยในการ รวม 2 กรม เป็นกระทรวง จึงไม่ยากออกความเห็นในความเหมาะสมหรือไม่
16. ควรเพิ่มมาตราบางมาตราที่เกี่ยวกับสวัสดิภาพ / สวัสดิการของนักกีฬา หรือผู้ออกกำลังกาย เช่น การประกันสุขภาพ

17. ควรเพิ่มระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมาตรฐานของ
 - นักกีฬา
 - สถานประกอบการ เช่น ค่ายมวย, สโมสร, Health Club
 - วิธีการบริหารจัดการ
18. การใช้ชื่อ พ.ร.บ. อ่านแล้วสับสน ควรใช้ พ.ร.บ. การกีฬาแห่งชาติ
19. ควรจะมีหน่วยงานรับผิดชอบกีฬาคนพิการ รวมทั้งบุคลากรที่รับผิดชอบให้ชัดเจน อย่าให้เหมือนที่ผ่านมา เวลาติดต่อเรื่องกีฬาคนพิการทั้งโยนทิ้งตะถ่วงตลอดเวลา และที่สำคัญบุคลากรต้องมีผู้ที่มีความรู้จริง ๆ ศึกษาค้นคว้าตลอดเวลา อย่ายกตัวเองว่าเก่ง ปัจจุบันนี้ผู้รู้ด้านกีฬาคนพิการในด้านเทคนิคต่าง ๆ แทบว่าจะไม่มีเลย และใน พ.ร.บ. นี้มีอยู่ในมาตราที่ 12 เท่านั้น
20. พ.ร.บ. นี้ ถ้าจะตั้งเป็นกระทรวงกีฬา ก็เห็นด้วย โดยไม่ควรเอาสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนางานเยาวชนแห่งชาติเข้าไปรวม เพราะแนวคิดเป็นแนวคิดที่แตกต่างกัน หากจะตั้งเป็นกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชน ควรเอางานเยาวชนที่อยู่ในกระทรวงต่าง ๆ มารวมด้วย หากจะตั้งกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชนโดยเน้นด้านกีฬา ก็ตั้งกระทรวงกีฬาเพียงอย่างเดียว
21. หลักการ / ภาพรวมของ พ.ร.บ. ฉบับนี้ ขาดความสมดุลย์ในการพัฒนาคน ขณะที่ปรัชญาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มุ่งที่ “คน” เป็นศูนย์กลางการพัฒนา แต่หลักการของ พ.ร.บ. นี้ ใช้ “การกีฬา” เป็นหลัก มองคนเป็นองค์ประกอบของงานกีฬา ทำให้ขาดการพัฒนา “คน” ให้มีศักยภาพสูงสุดในทุกด้าน การนำเอากิจการเยาวชนเข้าไปรวมไว้จึงดูเสมือนเป็นส่วนเกินหรือสิ่งแปลกปลอม
22. มาตรการการพัฒนาคนโดยใช้กีฬา เป็นกิจกรรมเดียว ไม่สามารถพัฒนาคนได้ หากคิดอย่างนี้เยาวชนที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศจะเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ไม่มีคุณภาพ (วิเคราะห์จากวิทยากรที่ขึ้นมาพูดทั้งหมด ซึ่งเน้นแต่เรื่องกีฬา)
23. พ.ร.บ. นี้ ควรเป็นเฉพาะกระทรวงกีฬา เพราะการทำประชาพิจารณ์ครั้งนี้เชิญวิทยากรด้านกีฬาขึ้นไปพูดด้านเดียว แต่ด้านกิจกรรมเยาวชนไม่มีเลย ไม่สมควรเป็นการประชาพิจารณ์ที่ถูกต้อง

ตอนที่ 2

ข้อที่ 1 การแบ่งหน่วยงาน

1. ปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้การแข่งขันกีฬาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ไม่มีการชกต่อยทะเลาะวิวาทกัน ก็คือ กรรมการผู้ตัดสิน ฉะนั้นน่าจะมีงานทางด้านส่งเสริมในเรื่องของกรรมการผู้ตัดสินอยู่ด้วย ทั้งนี้เพราะว่าบางคนไม่สามารถมีความเป็นเลิศในด้านผู้เล่นเข้าแข่งขัน แต่อาจจะมีความเป็นเลิศทางด้านผู้ตัดสินก็น่าจะเป็นไปได้
2. เห็นสมควรเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมประชุมในการจัดโครงสร้าง มิใช่จะทำแบบมัดมือชก
3. ไม่เหมาะสม เพราะไม่ใช่ดูหน่วยงานทั้งหมดของประเทศให้ครอบคลุมทั้งหมด
4. เห็นด้วยกับโครงสร้างและการบริหาร แต่ในรายละเอียดในโครงสร้าง ยังไม่มีความสอดคล้องในแนวทางปฏิบัติร่วมกัน รวมทั้งจัดให้มีระบบการจัดการหรือมีคณะกรรมการที่มากเกินไป ทำให้มีปัญหาในการสั่งการ ความเป็นเอกภาพ ตลอดจนความคล่องตัวในการปฏิบัติ
5. **ส่วนที่ 2** “กรมวิชาการกีฬาและเยาวชน” (ให้ยกเอาส่วนที่ 5 ทั้งหมดมาแทน)
ส่วนที่ 5 “การกีฬาแห่งประเทศไทย” (ให้ยกเอาส่วนที่ 2 ทั้งหมดมาแทน และเปลี่ยนชื่อเป็น “การกีฬาแห่งประเทศไทย) และให้เพิ่มสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยในโครงสร้างด้วย
ส่วนที่ 6 ให้ตัดคำว่า “รัฐวิสาหกิจ” ออก คงเหลือ “องค์กรอิสระและองค์กรมหาชนอื่น ๆ” และให้เพิ่มข้อ 1) องค์กรมาตรฐานและคุณภาพการกีฬาและกิจการเยาวชน และให้ตัดข้อ 4) สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยออก
6. ไม่เหมาะสม เพราะหน่วยงานบางหน่วยเป็นหน่วยมาตรฐานที่มีการดำเนินการจนเป็นข้อกำหนดหรือหลักเกณฑ์ เช่น การทดสอบสมรรถภาพนักกีฬาที่จะแข่งขันในนามทีมชาติไทย จะต้องผ่านเกณฑ์ของศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา กทท. แต่ในโครงสร้างกระทรวงใหม่อยู่ที่กรมวิชาการฯ จึงขัดกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดอยู่เดิม และพนักงาน กทท. ที่อยู่ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาก็ไม่อาจที่จะโอนย้ายเป็นข้าราชการได้

7. การแบ่งหน่วยงานไม่มีความเหมาะสม เนื่องจากการจัดตั้งกระทรวงศึกษาควรเป็นกระทรวงในลักษณะรวมกิจการและแยกปฏิบัติ แต่ลักษณะการจัดกระทรวงศึกษาตามผังเป็นการจัดทำในลักษณะของการบริหารราชการแผ่นดินย่อมทำให้เกิดความล่าช้าไม่คล่องตัว ลักษณะของหน่วยงานมิได้แบ่งแยกโดยเด็ดขาด มีการทำงานซ้ำซ้อน ย่อมส่งผลให้การพัฒนาการศึกษาของชาติซึ่งจะล่าช้ากว่าที่เป็นอยู่เดิม เนื่องจากต้องผ่านระบบของทางราชการ ดังนั้นการจัดตั้งกระทรวงศึกษาของชาติควรเป็นลักษณะที่เป็นเอกภาพไม่มีการซ้ำซ้อน สามารถดำเนินการและตัดสินใจได้โดยฉับพลัน และหน่วยงานดังกล่าวมีทั้งหน่วยงานที่เป็นราชการและรัฐวิสาหกิจร่วมในการบริหาร จึงเป็นลักษณะของการบริหารที่ไม่สอดคล้องกัน แต่มีจุดประสงค์เดียวกัน น่าจะก่อให้เกิดความล้มเหลวในอนาคต
8. ควรตัดข้อ 5 ในกรมวิชาการ ไปอยู่ใน รัฐวิสาหกิจ หรือไปอยู่ กระทรวงศึกษา
9. เหมาะสม แต่ต้องให้ชัดเจนและโปร่งใส และส่วนไหนที่เกี่ยวกับคนพิการ ทุพพลภาพ ก็ขอให้คนพิการได้เข้าร่วมในการแบ่งงานและหน้าที่หรือการแต่งตั้งคณะกรรมการ อนุกรรมการ ฯลฯ ขอให้มีคนพิการมีส่วนร่วมด้วย
10. ไม่เหมาะสม เพราะการพัฒนาด้านการศึกษาและกิจการเยาวชนไม่ชัดเจน
 1. หน่วยงานกลางในการกำกับดูแลนโยบายคือหน่วยงานใด
 2. การสั่งการให้หน่วยงานอื่นที่มีงานเยาวชนอยู่ด้วย จะสามารถดำเนินการได้อย่างไร เพราะงานเยาวชนอยู่ในกระทรวงต่าง ๆ เช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงศึกษาธิการ ฯลฯ
 3. ความซ้ำซ้อนก็ยังมีอยู่มาก โดยเฉพาะโรงเรียนกีฬา วิทยาลัยพลศึกษา จะให้ความรู้เรื่องกีฬาอย่างเดี่ยวหรือจะต้องมีวิชาสามัญด้วย จะเน้นจุดใด
 4. ฟังจากผู้ชี้แจงประกอบแล้ว เห็นชัดว่าทุกส่วนเน้นแต่การศึกษา ฟังดูแล้ว เหมือนกับว่าเยาวชนทั้งประเทศจะต้องเป็นนักกีฬาอาชีพทั้งประเทศ แล้วอาชีพอื่น เยาวชนไม่มีสิทธิเลือกเลยหรือ ? ความจริงแล้ว กีฬาเป็นส่วนหนึ่งของการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ซึ่งไม่จำเป็นที่ทุกคนจะต้องใช้กีฬาเป็นกิจกรรมของตนเอง
11. การแบ่งหน่วยงานในส่วนของกรมวิชาการการศึกษาเฉพาะในสำนักงานจัดการสถานศึกษาและสถาบันฯ ซ้ำซ้อนกับหน่วยงานภายใต้หน่วยงานการจัดการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ของกระทรวงศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ไม่ทราบว่ามีแนวโน้มอย่างไร ?

ตอนที่ 2

ข้อ 2. กรอบอัตรากำลัง

1. อัตรากำลังเกิดจากการยุบโอนกิจการของกรมพลฯ เข้ามาจัดเป็นกระทรวงกีฬา โดยจัดตั้งเป็นกระทรวง ซึ่งจะต้องมีหน่วยงานที่ครอบคลุมการบริหารทุกส่วนงาน เช่น งานแผน งานจัดการ งานบริหาร จำเป็นต้องมีผู้มีความรู้เฉพาะในส่วนงาน และมีประสบการณ์มาบริหาร แต่จากการยุบโอนและนำอัตรากำลังเฉพาะของกรมพลฯ ซึ่งถือว่ามีความรู้เฉพาะด้านกีฬาด้านเดียว เมื่อจัดอัตรากำลังมาสู่ส่วนงานต่าง ๆ ที่จัดตั้งใหม่ และยังไม่มีความรู้การบริหารมาก่อน ทำให้การจัดระบบงานจะต้องใช้เวลานานหลายปีที่จะเข้าสู่ระบบกระทรวงได้ ย่อมก่อให้เกิดปัญหามากมายและเกิดความล้มเหลวในที่สุด
2. ต้องกำหนดโครงสร้างในแต่ละส่วนราชการ แล้วกำหนดบทบาท อำนาจ หน้าที่ ของแต่ละส่วน จึงสามารถระบุอัตรากำลังตามปริมาณงานที่รับผิดชอบ
3. ควรใช้บุคลากรที่มีอยู่แล้วให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
4. ยังไม่มีการนำเสนอที่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ไม่สามารถวิเคราะห์ได้
5. ควรพิจารณาให้เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถของงาน
6. ควรจัดให้ลงตามโครงสร้างของแต่ละกรม / องค์กร / รัฐวิสาหกิจ ส่วนเกินที่ไม่ได้มี Function ควรจะลดลง

ตอนที่ 2

ข้อ 3. เห็นด้วย ? และข้อสังเกตจากผู้ร่วมประชาพิจารณ์

ข้อ 3. เห็นด้วยกับการจัดตั้งกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชนร้อยละ 97.09

(N = 206)

ตารางที่ 5 แสดงความเหมาะสมของบทบัญญัติต่าง ๆ ใน พ.ร.บ. การกีฬาและกิจการเยาวชน ตามความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ ในภาพรวมทั้ง 4 ครั้ง

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 1,098			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ใน ม. 4	864	78.69	234	21.31
2. ความเหมาะสมของความมุ่งหมาย ใน ม.6	1,004	91.44	94	8.56
3. ความเหมาะสมของหลักการใน ม.7	990	90.16	108	9.84
4. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬา ตาม ม.8	968	88.16	130	11.84
5. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดตั้งงานกิจการเยาวชนตาม ม.9	994	90.53	104	9.47
6. ความเหมาะสมของระบบการจัดการ ตาม ม.10	969	88.25	129	11.75
7. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สิทธิทางการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม.12 – 14	1,017	92.62	81	7.38
8. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการกีฬาและกิจการเยาวชนแห่งชาติ ตาม ม. 15 – 19 และ ม. 49	981	89.34	117	10.66
9. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬา ตาม ม. 20 – 21 และ ม.50	982	89.44	116	10.56
10. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 22 – 23 และ ม. 51	1,003	91.35	95	8.65
11. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการกีฬาและกิจการเยาวชน จังหวัด ตาม ม. 24 – 26 และ ม. 52	991	90.26	107	9.74

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการ	ผู้ตอบแบบสำรวจ N = 1,098			
	เหมาะสม		ควรปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
12. ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ร่วมกันของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตาม ม. 27 – 29	1,032	93.99	66	6.01
13. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง การบริหารและการจัดการกีฬา และกิจการเยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ตาม ม. 30 – 34	1,024	93.26	74	6.74
14. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง มาตรฐานการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 35 – 37	1,023	93.17	75	6.83
15. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง บุคลากรทางการกีฬาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 38 – 40	1,024	93.26	74	6.74
16. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและกิจการเยาวชน ตาม ม. 41 – 44	981	89.34	117	10.66
17. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง อำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษ ตาม ม. 45 - 48	940	85.61	158	14.39

จากตารางที่ 5 แสดงว่าผู้ร่วมประชาพิจารณ์ทั่วประเทศทั้ง 4 ภาค มีความเห็นตรงกันว่า บทบัญญัติเกี่ยวกับคำนิยามศัพท์ต่าง ๆ ตามมาตรา 4 ยังไม่เหมาะสม ควรมีการปรับปรุงมีจำนวนมากสูงสุดถึง 234 คน คิดเป็นร้อยละ 21.31 (N = 1,098) บทบัญญัติที่ควรมีการปรับปรุงแก้ไขลำดับต่อไป คือ บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษตามมาตรา 45 – 48 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ทั้ง 4 ภาค เห็นว่าควรมีการปรับปรุงจำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 14.39 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการกีฬาตามมาตรา 8 เห็นควรมีการปรับปรุงจำนวน 130 คน จาก 4 ภาคทั่วประเทศ คิดเป็น

ร้อยละ 11.84 (N = 1,098) และบทบัญญัติเกี่ยวกับระบบการจัดการตามมาตรา 10 เห็นควรมีการปรับปรุงจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 11.75 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับสภาการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 15 – 19 และมาตรา 49 บทบัญญัติเกี่ยวกับทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 41 – 44 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ทั้ง 4 ภาค มีความเห็นว่าสมควรปรับปรุงจำนวนเท่ากัน คือ 117 คน คิดเป็นร้อยละ 10.66 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาตามมาตรา 20 – 21 และมาตรา 50 เห็นควรปรับปรุงจำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 10.56 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัดตามมาตรา 24 – 26 และมาตรา 52 ควรมีการปรับปรุงจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 9.74 (N = 1,098) และบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 22 – 23 และมาตรา 51 ควรปรับปรุงจำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 8.65 (N = 1,098)

สำหรับบทบัญญัติที่ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ทั้ง 4 ภาคเห็นว่าเหมาะสมที่สุด คือ บทบัญญัติที่ใช้ร่วมกันของสภาฯ และคณะกรรมการต่าง ๆ ตามมาตรา 27 – 29 โดยมีจำนวนมากถึง 1,032 คน คิดเป็นร้อยละ 93.99 (N = 1,098) รองลงมาคือ บทบัญญัติเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการศึกษาและกิจการเยาวชนขององค์กรปกครองท้องถิ่นและองค์กรเอกชนตามมาตรา 30 – 34 และบทบัญญัติเกี่ยวกับบุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 38 – 40 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ทั้ง 4 ภาค เห็นว่าเหมาะสมแล้วจำนวนเท่ากัน คือ 1,024 คน คิดเป็นร้อยละ 93.26 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 35 – 37 เห็นว่าเหมาะสมจำนวน 1,023 คน คิดเป็นร้อยละ 93.17 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิทางการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 12 – 14 เห็นว่าเหมาะสมจำนวน 1,017 คน คิดเป็นร้อยละ 92.62 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับความมุ่งหมายตามมาตรา 6 มีความเหมาะสมแล้วจำนวน 1,004 คน คิดเป็นร้อยละ 91.44 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 22 – 23 และมาตรา 51 มีความเหมาะสมจำนวน 1,003 คน คิดเป็นร้อยละ 91.35 (N = 1,098) บทบัญญัติเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการด้านกิจการเยาวชนตามมาตรา 9 มีความเหมาะสมจำนวน 994 คน คิดเป็นร้อยละ 90.53 (N = 1,098) และบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัดตามมาตรา 24 – 26 และมาตรา 52 มีความเหมาะสมจำนวน 991 คน คิดเป็นร้อยละ 90.26 (N = 1,098)

บทที่ 5

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

จากการจัดทำประชาพิจารณ์ ระดมความคิดเห็นในการดำเนินการจัดตั้งกระทรวง
กีฬาและกิจการเยาวชน และร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจการเยาวชน พ.ศ.

ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ทั้ง 4 ภาค ได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติและ
ประมวลความคิดเห็นได้ ดังนี้

1. บทบัญญัติที่ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ทุกภาคมีความเห็นตรงกับว่าต้องแก้ไข ระดับมากที่สุด คือ

1.1 บทบัญญัติเกี่ยวกับคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา 4 ควรมีการพิจารณา
ปรับปรุงแก้ไขใหม่ เช่น กีฬาขั้นพื้นฐาน กีฬาเพื่อมวลชน มาตรฐานกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา
ผู้นำกิจกรรม นักกีฬา เป็นต้น (ภาคเหนือจังหวัดเชียงใหม่เห็นควรปรับปรุงร้อยละ 30.49
ภาคใต้เห็นควรปรับปรุงร้อยละ 19.75 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเห็นควรปรับปรุงร้อยละ 11.55
ภาคกลางและกรุงเทพมหานครเห็นควรปรับปรุงร้อยละ 30.58) นอกจากนี้ยังเห็นว่าควรเพิ่ม
คำจำกัดความคำว่า นักกีฬาสัมผัสเล่น นักกีฬาอาชีพ ผู้บริหารการกีฬา และในภาพรวม
ทั้ง 4 ภาค เห็นว่าควรปรับปรุงมากถึงร้อยละ 21.31 (N = 1,098)

1.2 บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของพนักงาน เจ้าหน้าที่ / บทกำหนดโทษตาม
มาตรา 45 – 48 ผู้ร่วมประชาพิจารณ์ทั้ง 4 ภาค เห็นควรให้มีการปรับปรุงมากเป็นลำดับที่ 2
มีจำนวนรวมกันถึงร้อยละ 14.39 (N = 1,098) และเมื่อแยกศึกษาเป็นรายภาคก็มีความเห็นที่
สอดคล้องกัน โดยผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่าข้อความในมาตรา 45 เป็นการละเมิดสิทธิ
ขั้นพื้นฐานและขัดต่อรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ยังเห็นว่าเรื่องของการกีฬานั้น น่าจะเป็นการ
ขอความร่วมมือในการปฏิบัติมากกว่าการมีโทษจำคุก หรือโทษปรับตามมาตรา 47 – 48

1.3 บทบัญญัติเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการกีฬาตามมาตรา 8 ผู้ร่วมประชา-
พิจารณ์เห็นว่าควรมีการปรับปรุงรูปแบบการจัดการกีฬา โดยควรยึดรูปแบบตามแผนพัฒนา
การกีฬาแห่งชาติ โดยมีจำนวนผู้เห็นว่าควรปรับปรุงในภาพรวมทั้ง 4 ภาค จำนวนร้อยละ
11.84 (N = 1,098)

2. บทบัญญัติที่ผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่าควรมีการแก้ไขในระดับ รองลงมา คือ

2.1 บทบัญญัติเกี่ยวกับระบบการจัดการการกีฬาและกิจการเยาวชนตาม
มาตรา 10 (ภาคเหนือร้อยละ 13.90 ภาคใต้ร้อยละ 13.06) โดยส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้ใช้

คำว่า “อาจมี” และคำว่า “แล้วแต่ความพร้อมและความเหมาะสม” ในภาพรวม ทั้ง 4 ภาค เห็นควรปรับปรุงคิดเป็นร้อยละ 11.75 (N = 1,098)

2.2 บทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชนจังหวัดตาม มาตรา 24 (ภาคเหนือร้อยละ 13.45 ภาคใต้ร้อยละ 10.19) โดยผู้ร่วมประชาพิจารณ์เห็นว่าการกำหนดตำแหน่งผู้บริหารขององค์กรปกครองท้องถิ่นควรให้สอดคล้องกับ พ.ร.บ. ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น พ.ร.บ. กำหนดแบบและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองท้องถิ่น ปี 42 เป็นต้น ในภาพรวม 4 ภาค เห็นควรปรับปรุงร้อยละ 9.74 (N = 1,098)

2.3 บทบัญญัติเกี่ยวกับทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาและกิจการเยาวชนตามมาตรา 41 – 44 (ภาคเหนือร้อยละ 11.66 ภาคใต้ร้อยละ 12.42) ผู้ประชาพิจารณ์ต้องการให้มีการยกเว้นภาษีเกี่ยวกับอุปกรณ์กีฬาในลักษณะที่เป็นรูปธรรม ตลอดทั้งการจัดสวัสดิการแก่นักกีฬา

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั่วไป

1. การจัดตั้งกระทรวงกีฬา ไม่ใช่มีวัตถุประสงค์เพื่อหาที่อยู่ใหม่ให้กรมพลศึกษา แต่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อความเป็นเอกภาพในการบริหารและจัดการของหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาของชาติ ทั้งด้านการใช้บุคลากร ทรัพยากรอื่น ๆ และงบประมาณให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ไม่ซ้ำซ้อน ดังนั้นกองยุวกาชาด กองลูกเสือ และกองสารวัตรนักเรียน ในกรมพลศึกษาควรจะสังกัดกับกระทรวงศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เพราะมีบทบาทหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในสถานศึกษาเป็นส่วนใหญ่

2. งานด้านการกีฬาเป็นงานด้านความร่วมมือ การมีบทลงโทษหนักถึงจำคุกนั้น มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด

3. พ.ร.บ. ฉบับนี้ยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับบุคคลชรา (ผู้สูงอายุ) ซึ่งควรจะมี บทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย ตลอดจนกลุ่มพิเศษอื่น ๆ ที่มีใช้ผู้บริหาร เช่น ชาวเขาหรือ ผู้ที่ติดยาเสพติด เป็นต้น

4. ควรมีบทบัญญัติบังคับให้สถานศึกษาทุกแห่งในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา จะต้องมีครู-อาจารย์ที่มีวุฒิทางพลศึกษาโดยตรงอย่างน้อย 1 คน

5. การจัดการด้านกีฬาขั้นพื้นฐานควรมอบให้สถานศึกษาเป็นผู้ดำเนินการแล้ว จึงสานต่อกีฬาเพื่อมวลชนให้ต่อเนื่อง ซึ่งจะสอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540 – 2544)

6. การจัดการศึกษาด้านพลศึกษาและกีฬาทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และในระดับอุดมศึกษา ควรเป็นหน้าที่ของกระทรวงศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับ กระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชนควรทำหน้าที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม มิใช่มาดำเนินการ

จัดเอง ส่วนการรณรงค์ให้เยาวชนและประชาชนเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย (กีฬาเพื่อมวลชน) เป็นหน้าที่โดยตรงที่ควรกระทำอย่างยิ่ง

7. กรอบของพระราชบัญญัติและบทบัญญัติต่าง ๆ มีความเหมาะสมอยู่มาก แต่ในรายละเอียดยังไม่ชัดเจน ยังไม่สนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่อย่างแท้จริง จะมองเห็นแต่ภาคราชการเท่านั้น

8. การมุ่งเน้นพัฒนาคนด้วยกีฬาเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถสร้างคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ได้ ประเทศที่เป็นประชาธิปไตย ประชาชนควรได้รับโอกาสพัฒนาในทุกเรื่อง และทุกด้านที่ช่วยเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี

9. ควรกระจายอำนาจไปสู่ส่วนภูมิภาค ให้ทุกอำเภอมีข้าราชการของกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชนปฏิบัติงาน มีคณะกรรมการกีฬาและเยาวชนอำเภอเพื่อให้เกิดรูปธรรม และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

10. ควรเพิ่มมาตราที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการของนักกีฬาด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นแรงจูงใจในการพัฒนากีฬาไปสู่ความเป็นเลิศ

11. คณะกรรมการในระดับจังหวัดควรมีปลัดจังหวัดและนายอำเภอร่วมด้วย

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมด้านโครงสร้าง

1. ยังมีหน่วยงานอื่นอีกมากที่ปฏิบัติการเกี่ยวข้องกับการกีฬา และยังไม่ได้นำมารวมไว้ในโครงสร้างของกระทรวงกีฬาและกิจการเยาวชนนี้ เช่น ฝ่ายส่งเสริมผลานามัยของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด ศูนย์พัฒนากีฬาตำบลของกรมพัฒนาชุมชน เป็นต้น จึงอาจทำให้งานต่าง ๆ ยังคงมีการซ้ำซ้อนกันอยู่เช่นเดิม

2. ควรจัดกรอบโครงสร้างการบริหารในส่วนภูมิภาคระดับจังหวัด อำเภอ ตำบล ให้ชัดเจน เน้นการกระจายอำนาจการบริหาร

3. หน่วยงานตามโครงสร้างมากเกินไป ควรจัดกรอบให้กระชับรัดกุม ไม่ซ้ำซ้อน และไม่ควรเพิ่มอัตรากำลัง แต่ถ้าเพิ่ม ควรจะเพิ่มในส่วนภูมิภาค ไม่ใช่อยู่ในส่วนกลาง

4. ควรให้การกีฬาแห่งประเทศไทยเข้ามาอยู่ในการกำกับดูแลของสภาการกีฬาและกิจการเยาวชน

5. ควรกำหนดโครงสร้างในแต่ละส่วนราชการ แล้วกำหนดบทบาท อำนาจหน้าที่ของแต่ละส่วน จึงสามารถระบุอัตรากำลังตามปริมาณงานที่รับผิดชอบต่อไป

ภาคผนวก

แบบสำรวจความคิดเห็น

ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน พ.ศ.

.....

แบบสำรวจประชาพิจารณ์
เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน พ.ศ.
และ การจัดตั้งกระทรวงกีฬาและกิจกรรมเยาวชน

ตอนที่ ๑ บทบัญญัติต่าง ๆ ในร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน
 โปรดทำเครื่องหมาย ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน และแสดงข้อคิดเห็นที่จะให้
 ปรับปรุง (ถ้ามี)

รายการ	เหมาะสม	ควรปรับปรุง	ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง
๑. ความเหมาะสมของคำจำกัดความต่าง ๆ ในมาตรา ๔
๒. ความเหมาะสมของความมุ่งหมายในมาตรา ๖
๓. ความเหมาะสมของหลักการในมาตรา ๗
๔. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการกีฬา ตามมาตรา ๘
๕. ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการด้านกิจกรรมเยาวชน ตามมาตรา ๙
๖. ความเหมาะสมของ ระบบการจัดการตามมาตรา ๑๐
๗. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สิทธิทางการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๒-๑๔

รายการ	เหมาะสม	ควรปรับปรุง	ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง
๘. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง สภาการศึกษา และกิจการเยาวชนแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๕-๑๙ และมาตรา ๔๙
๙. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการศึกษา ตามมาตรา ๒๐-๒๑ และมาตรา ๕๐
๑๐. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชน ตามมาตรา ๒๒-๒๓ และมาตรา ๕๑
๑๑. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง คณะกรรมการการศึกษาและกิจการเยาวชน จังหวัด ตามมาตรา ๒๔-๒๖ และมาตรา ๕๒
๑๒. ความเหมาะสมของบทบัญญัติที่ใช้ ร่วมกันของสภาฯ และคณะกรรมการต่างๆ ตามมาตรา ๒๗-๒๙
๑๓. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง การบริหารและการจัดการการศึกษา และ กิจการเยาวชนขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นและขององค์กรเอกชน ตามมาตรา ๓๐-๓๔
๑๔. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง มาตรฐานการศึกษาและกิจการเยาวชน ตามมาตรา ๓๕-๓๗
๑๕. ความเหมาะสมของบทบัญญัติ เรื่อง บุคลากรทางการศึกษาและกิจการเยาวชน



คำสั่งกรมพลศึกษา

ที่ 843 /2543

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำประชาพิจารณ์
ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน พ.ศ.

ด้วยคณะกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร ร่วมกับกรมพลศึกษา จะจัดให้มีการประชาพิจารณ์ ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน พ.ศ. เพื่อให้มีความสมบูรณ์ ครอบคลุมในบทบาทและภารกิจ พร้อมทั้งจะใช้เป็นกฎหมายแม่บทในการจัดตั้งกระทรวงกีฬา โดยกำหนดการจัดทำประชาพิจารณ์ 4 ครั้ง ใน 4 ภูมิภาค ดังนี้

ครั้งที่ 1 ภาคเหนือ	จังหวัดเชียงใหม่	วันที่ 28 กรกฎาคม 2543
ครั้งที่ 2 ภาคใต้	จังหวัดพัทลุง	วันที่ 4 สิงหาคม 2543
ครั้งที่ 3 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	จังหวัดนครราชสีมา	วันที่ 11 สิงหาคม 2543
ครั้งที่ 4 ภาคกลาง	ที่รัฐสภา กรุงเทพมหานคร	วันที่ 18 สิงหาคม 2543

และเพื่อให้การดำเนินงานโครงการจัดทำประชาพิจารณ์ฯ บรรลุวัตถุประสงค์ อย่างมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำประชาพิจารณ์ร่างพระราชบัญญัติการกีฬาและกิจกรรมเยาวชน พ.ศ. ขึ้นรับผิดชอบดำเนินการ ดังนี้

1. ที่ปรึกษา

- 1.1 ประธานคณะกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร
- 1.2 ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย
- 1.3 ประธานคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย
- 1.4 เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ
- 1.5 หม่อมหลวงปานสาร นัสดินทร
- 1.6 ศาสตราจารย์เจริญ วรณะสิน
- 1.7 รองศาสตราจารย์อัมภางค์ ปาณิกบุตร
- 1.8 นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร

2. คณะกรรมการอำนวยการ

2.1	อธิบดีกรมพลศึกษา	ประธานคณะกรรมการอำนวยการ
2.2	รองอธิบดีกรมพลศึกษา	รองประธานคณะกรรมการอำนวยการ
2.3	ผู้ช่วยอธิบดีกรมพลศึกษา	กรรมการ
2.4	ผู้เชี่ยวชาญพิเศษกรมพลศึกษา	กรรมการ
2.5	ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ และนันทนาการ	กรรมการ
2.6	ผู้อำนวยการสำนักการกีฬา	กรรมการ
2.7	ผู้อำนวยการกองการลูกเสือ	กรรมการ
2.8	ผู้อำนวยการกองยุวกาชาด	กรรมการ
2.9	ผู้อำนวยการกองคลัง	กรรมการ
2.10	ผู้อำนวยการกองสารวัตรนักเรียน	กรรมการ
2.11	หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา	กรรมการ
2.12	ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาวิทยาลัย และโรงเรียนกีฬา	กรรมการ
2.13	ผู้อำนวยการสำนักงานศูนย์พลศึกษาและกีฬา	กรรมการ
2.14	ผู้เชี่ยวชาญพิเศษกรมพลศึกษา (นายทินกร นำบุญจิตต์)	กรรมการและเลขานุการ
2.15	ผู้อำนวยการกองแผนงาน	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
2.16	เลขานุการกรมพลศึกษา	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

มีหน้าที่ ถ่ายทอดนโยบาย จัดหางบประมาณ แนะนำแนวดำเนินการ แก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้น ระหว่างการดำเนินงาน ติดตามผล รายงานผลเสนอต่อคณะกรรมการการกีฬา อำนวยการความสะอาดแก่ คณะกรรมการดำเนินงาน

3. คณะกรรมการดำเนินงาน

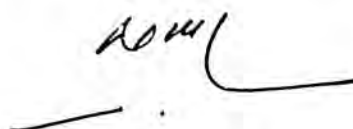
3.1	นายทินกร นำบุญจิตต์	ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน
3.2	นายสมบัติ คุรุพันธ์	รองประธานคณะกรรมการดำเนินงาน
3.3	นายเสกสรร นาควงศ์	รองประธานคณะกรรมการดำเนินงาน
3.4	นายประวิทย์ อุ่นวิจิตร	รองประธานคณะกรรมการดำเนินงาน
3.5	ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา ประธานกลุ่มภาค 4 แห่ง	กรรมการดำเนินงานฝ่ายสถานที่/พาหนะ

- | | |
|---|--------------------------------|
| 3.6 นายสมศักดิ์ ศิริอนันต์ | กรรมการฝ่ายวิชาการ |
| 3.7 นางจรรยา ชวนานนท์ | กรรมการฝ่ายการเงินและบัญชี |
| 3.8 นายชลิต เทียวพุ่มพวง | กรรมการฝ่ายพิธีการ |
| 3.9 นายประโยชน์ เทียนศาสตร์ | กรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์ |
| 3.10 นางชมกร อาทิวรรณนุกติ | กรรมการฝ่ายเอกสารและงานทะเบียน |
| 3.11 ผู้อำนวยการ / อาจารย์ใหญ่
โรงเรียนกีฬา 10 แห่ง | กรรมการดำเนินงาน |
| 3.12 หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา
ประจำเขตการศึกษา 1 – 12 | กรรมการดำเนินงาน |
| 3.13 ผู้อำนวยการศูนย์พลศึกษาและกีฬาจังหวัด
จังหวัด | กรรมการดำเนินงาน |
| 3.14 นางทัศนา นุ่นประดิษฐ์ | กรรมการดำเนินงาน |
| 3.15 นายศุกล อริยสังข์สีสกุล | กรรมการดำเนินงาน |
| 3.16 นายสถาพร เกษแก้ว | กรรมการดำเนินงาน |
| 3.17 นายทวนชัย ลมูลสว่าง | กรรมการและเลขานุการ |
| 3.18 นางอัจฉราลักษณ์ วิเศษ | กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ |
| 3.19 นายนิวัฒน์ ลิ้มสุขนิรันดร์ | กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ |

มีหน้าที่ วางแผนงาน บริหารจัดการ ประสานงานทุกระดับ สรุปและรวบรวมผลการประชาสัมพันธ์
เสนอคณะกรรมการอำนวยการ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ/คณะทำงานในพื้นที่ ดูแลและอำนวยความสะดวก
แก่คณะอนุกรรมการ/ คณะทำงานฝ่ายต่าง ๆ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2543



(นายสุวรรณ กุสุจริต)
อธิบดีกรมพลศึกษา

19 ก.ค. 2543

คณะผู้จัดทำ

- | | | |
|-------------------------------|--------------------------|----------------|
| 1. นายสุวรรณ กู้สุจริต | อธิบดีกรมพลศึกษา | ที่ปรึกษา |
| 2. นายทินกร นำบุญจิตต์ | ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ | ที่ปรึกษา |
| 3. นายสมศักดิ์ ศิริอนันต์ | หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ | ประธานคณะทำงาน |
| 4. นางสาวสุนันทา เทียมเพชร | คณะทำงาน | |
| 5. นางสมาลี หวังประเสริฐ | คณะทำงาน | |
| 6. นางวิจิตรา แจ้งสว่าง | คณะทำงาน | |
| 7. นายเจริญ ศรีปริวาทีน | คณะทำงาน | |
| 8. นายชลิต เขียวพุ่มพวง | เลขานุการคณะทำงาน | |
| 9. นางสาวกุลภัทรา บุญโพธิ์ทอง | ผู้ช่วยเลขานุการคณะทำงาน | |

ประธาน 4 ภาค

- | | |
|-----------------------|---|
| 1. นางมณีวรรณ ชลัย | ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ |
| 2. นายสมพงษ์ ชาตะวิถี | ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม |
| 3. นายนิวัฒน์ งามขำ | ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง |
| 4. นายเสกสรร นาควงศ์ | ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี |

